

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

**"Gån fördenskull ut
och gören alla
folk till lärjungar!"**

Missionsbefallningen sid. 6-10

**Sanningen om katolska kyrkan
vacklar för Ulf Ekman**

sid. 2-3

Tema: Församlingens identitet sid. 11, 13, 23, 29

Sanningen om katolska kyrkan vacklar för Ekman

Stiftelsen Livets Ords grundare **Ulf Ekman** ägde tidigare en större klarsyn angående den ekumeniska rörelsens utveckling. 1989 publicerade Livets Ords tidskrift *Magazinet* en artikel av Ekman där vidräkningen med påvedömet avfälliga religion är tydlig. Den distans som Guds folk med nödvändighet behöver ha

gentemot skökyrkan kom tydligt till tals.

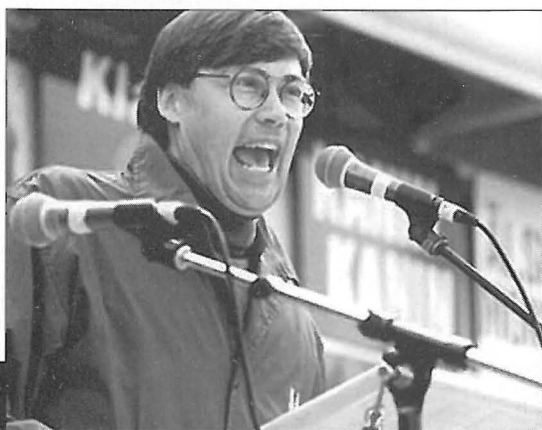
Idag, 2007, ser vi hur Ekman förespråkar en helt ny väg. De faror han tidigare varnade för har han nu själv fallit offer för och drar även med andra. Det har gått så långt att han kommit att bli en av kyrkoekumenikens större förespråkare. Orsaken därtill kan man tvista om men det

ligger nära till hands tro att det förefaller mer framgångsrikt och accepterat säga ja till de stora traditionella kyrkornas inbjudan än att bejaka korsets väg, vilket är en dårskap för den här världen.

Inom Livets Ords rörelse marknadsförs idag många katolska skrifter, något som tidigare varit otänkbart. Talarstolen upplåts flitigt åt katolska teologer, Mariadyrkan smygs in i form av speciellt importerade madonnafigurer som presenteras i församlingen och säljs inom rörelsen. Även brödsbrytelsen har

förvandlats från att vara en enkel Herrens måltid för de troende och döpta till att mer och mer likna en mäsas av högkyrklig karaktär. Idag söker Ekman en djupare förståelse för romersk katolsk och ortodox teologi.

För att påminna om att hålla fast vid den tro som blivit oss överlämnad genom Guds ord, publicerar Midnattsropet här utan ytterligare kommentarer den artikel Ulf Ekman skrev i samband med att förre katolske påven besökte Sverige 1989.

Vad i hela världen har påven i Uppsala att göra?

MR påminner om artikel av **ULF EKMAN**
Publicerad i *Magazinet*, 1989

Skandinavien rustar sig för påvebesök. För första gången i påvedömet historia besöker en påve Sverige. Kommentarer i kristna tidningar och dagspress är uppsluppet positiva. Man verkar känna sig smickrade av så celebret besök. Bland kristenheten verkar besöket ses som något positivt, inte minst med tanke på de böcker om påven som nu har kommit ut på kristna förlag.

Tre platser i Sverige skall besökas: Stockholm, med mäsas i Globen, Vadstena, där Sveriges enda katolska helgon verkade, och Uppsala. Den katolske biskopen i Stockholm, uttalade sig i en intervju om nödvändigheten av att påven besöker Uppsala. Självklart kan man tycka, eftersom ärke-

biskopen, Nordens största domkyrka, en rad kyrkliga och frikyrkliga institutioner, en diger teologisk fakultet m m finns i Uppsala. Men det var inte detta den katolske biskopen anförde som skäl, utan det faktum att det var i Uppsala, nämligen på Uppsala möte 1593, som Sverige blev ett evangeliskt-lutherskt land. Därför är det viktigt för påven att komma till Uppsala, enligt den katolske stockholmsbiskopen.

Kurian i Rom har uttalat sig och sagt att påven inte kommer till Sverige som en slags Billy Graham på korståg, utan för att träffa sina trogna. Det må så vara, men varför då Uppsala. Jo, därför att före reformationen var Sverige ett katolskt land. Påvens överhöghet och makt sträckte sig längst upp, från

Rom ända till Norden. Romersk-katolsk tro och praxis rådde över Sverige.

Reformatoriska sanningar

Detta inflytande bröts i och med Luthers reformation som nådde Sverige genom Olaus Petri. Den evangeliska läran stadfästes som Sveriges rikes tro i Uppsala, februari 1593. Man slog fast att, tvärtemot den katolska tron, skulle man hålla sig enbart till "Guds rena och saliggörande ord" och hålla sig till de grundläggande reformatoriska sanningarna, såsom a)"skriften allena" b)"nåden allena" och c)"tron allena". Man tog skarpt avstånd från "alla de påviskas ... villfarelser." Detta beslut ledde Sverige i en helt annan riktning, bort från påvedömet överhög-

het och katolsk gärningslära. Därför är det viktigt att påven kommer till Uppsala!

Påven har inte för en minut ändrat alla de grundläggande katolska dogmer som den romerska kyrkan i århundraden har bevarat. Inte heller har han ändrat på sin uppfattning om att vara ofelbar när han talar å ämbetets vägnar eller på sitt anspråk som "Kristi ställföreträdare" på jorden kunna göra anspråk på varje nation i världen.

När påven kommer, kommer han att kyssa svensk jord. För många ter sig detta som en gest av ödmjukhet. Men egentligen är det något helt annat. Det är ett anspråkstagande av det land han beträder. Varje stadsbesök han gör är ett anspråkstagande att landet skall komma under "den heliga stolen".

"Skingrade bröder"

I Sveriges religiösa "ekumeniska" klimat välkomnas en större gemenskap med den romersk-katolska kyrkan. Företrädare för i stort sett varje samfund skall gå i procession i Uppsala domkyrka och påven kommer att uttala sin välsignelse i gudstjänsten där. Från påvens sida har ekumenik alltid varit betydelsefull. Men för den romerska kyrkan har detta alltid betytt att de "skingrade bröderna" skall komma tillbaka till "moderkyrkan" i Rom. Detta är den ekumenikens egentliga mening!

Var är det alltså för spel som pågår framför tusentals troendes ögon? Ser man på påvedömetts historia, har det alltid stått emot, stoppat och krossat all väckelsekristendom i alla tider. Katolska kyrkan har i århundraden besudlat sina händer med martyrer som Savonarola, Huss, Tyndale m fl. De katolska dogmerna är inget annat än gärningslära, falsk religiositet och vidskepelse.

När kristendomen blev statsreligion, genom kejsar Konstantin på 300-talet efter Kristus, skedde en mycket olycklig utveckling. Man gick från väckelsekristendom till en religiös-politisk maktapparat. Från andefyllda tjänstegåvor gick man till biskopar, kardinaler och påvar som fick makt från staten. Man började använda yttre maktmedel istället för andlig auktoritet. En av kyrkohistoriens mest

ansedda katolska kyrkofäder Augustinus, menade på fullt allvar att villolärare skulle man skicka armén på. Yttre maktmedel blev alltså vägen att upprätthålla lära och praxis.

Munkar och nunnor

Ganska snart växte munkväsendet fram. En av grundpelarna i munkväsende och ordensväsende är askesen. Genom att ta avstånd från och förakta det materiella och spåka sig från det jordiska skulle man uppnå det himmelska. Munkar och nunnor kunde t o m samla poäng genom sina liv, som kunde komma andra människor till godo för deras frälsning. Askas är inget kristet. Det är gnosticismen som föraktar det materiella. Kristendomen ser allt skapat som en gåva av Gud och föraktar inte Guds gåvor utan förvaltar dem. 1 Tim 4:1-3 talar om att det är demoner som inspirerar läror som föraktar och förkastar äktenskapet.

Grundläggande i den katolska tron är gärningsläran i sakramenten. Genom att använda sakramenten får man del av Guds nåd, och hjälp att komma till himlen. Men det är inte dop, nattvard eller något annat av de katolska sakramenten som frälsar en människa. En människa blir frälst av nåd allena, genom tron på Jesu verk på Golgata. Endast genom att i tro ta emot vad Gud har gjort i Kristus på Golgata, kan en människa bli

född på nytt. Det är omvändelse och pånyttfödelse som gör att människor blir lemmar i Kristi kropp, inte dop, mässor och påvliga välsignelser.

Vidskepelse

Genom sakramentstron utbreddes en väldig vidskepelse som yttrade sig i helgondyrkan, fetisher, fabler, sägner och religiösa traditioner. Allt ifrån vaxljus, krucifix och madonnor, till klädedräkter och ett otal högtidsdagar utvecklades. Allt detta smyckade det kyrkliga livet och invaggade människor i en falsk säkerhet om att få komma till himlen, om man bara deltog i sådant. Men vägen till himlen går inte genom allt detta utan enbart genom Jesu fullbordade verk på Golgata. Bakom hela detta bedrägliga system finns religiösa andemakter som har en enorm påverkan på människor. Frågan är hur många människor som genom madonna-tillbedjan har gått evigt förlorade, istället för att genom tron på Jesus allena, komma till himlen.

Överallt dit påven kommer sprider han Maria-kulten och madonna-tillbedjan. I europeiska länder sker det på ett mer intellektuellt och sofistikerat sätt än i andra delar av världen, där man mer öppet blandat Maria-dyrkan med inhemsk ockultism.

Ockulta inslag

Den romerska kyrkan är full av ockulta inslag och har sina rötter i mycket falsk religiosi-

identisk med den stora skökan i Uppenbarelseboken kan jag inte uttala mig om, men en sak är säker, många drag, genom historiens gång, och idag, påminner om det.

I detta religiösa system finns det naturligtvis människor som är frälsta. Världens största pingstsamfund är katolska kyrkan. Det finns många andedöpta Jesus-troende där. Men de är människor som Gud av nåd har frälst, i ett system som är fullt av religiösa andemakter. Det är dessa andemakter som gärna skulle vilja återerövra områden som de har tappat. Som troende är det viktigt att i anden ta en stark ställning. Jesus älskar alla människor och det gör vi också. Men den kamp vi har att kämpa är inte en kamp emot kött och blod, utan mot andefurstar och andemakter i himlarymderna.

Rening i Jesu blod

Det är tragiskt att se, att intellektuella, sekulariserade kristna med glädje tar emot ett religiöst system som är antikristligt. De riter och processioner som utförs drar inte ner Guds härlighet, de öppnar för religiösa andemakter. Det enda som kan rädda Sverige är reningen i Jesu blod, inte falsk ekumenik.

Därför tar vi en stark ställning i andevärlden och binder upp allt orent inflytande över de nordiska länderna och begär att det som de religiösa andemakterna önskar skall gå om intet. Vad Sverige behöver är inte mer religiositet, utan överflödande liv i Kristus Jesus, genom människor som själva blivit renade i Jesu blod och upplevt vad det innebär att leva i kraft av Jesu seger. Församlingen är inte på väg tillbaka till religiös fångenskap, utan på väg ut i mer frihet och mer av Guds härlighet och kraft. Guds härlighet, inte religiositet och humanism, kommer att prägla henne starkt under 90-talet. ■

Överallt dit påven kommer sprider han Maria-kulten och madonna-tillbedjan. I europeiska länder sker det på ett mer intellektuellt och sofistikerat sätt...

Man har också oerhörda maktanspråk och har i alla tider förföljt väckelser. Därför har troshjältar i alla tider, såsom Johan Huss, Luther, Wesley m fl, kallat henne för den stora skökan som dricker de heligas blod. Huruvida hon är

FÖRLORA INTE FOKUS

Berno Vidén

Det gäller att vara lyhörd för vad Guds ande har att förmedla för varje ny tid. För att tillägna sig det budskapet krävs att församlingen är där Jesus är, tillsammans med honom utanför lägret, utanför stadsporten. Denna lyhördhet för Guds väg med församlingen i varje ny tid är en avgörande detalj för att kunna leva och fungera i ett rätt förhållande till hans tillkom-melse.

DET VAR MYCKET väsen omkring maranataväckelsen på 60-talet. Budskapet som förkunnades var angeläget och blev en väckarklocka för många kristna som satt fast i sina samfunds traditioner. Att väckelsen kom att bära namnet Maranata vittnar om vad som ansågs centralt och viktigt att ropa ut över

Sveriges bygder, nämligen budskapet om att Jesus kommer snart! Samtidigt som stora väckelsekampanjer arrangerades på olika platser där lokalerna fylldes till bristningsgränsen så var det jämförelsevis ett fåtal som verkligen sökte en förändring på djupet av sitt kristna liv. Den gemenskap kring bibelstudier och bön, som är så avgörande för en församlings uppbyggnad, samlade långt färre deltagare. Allteftersom tiden gick utkristalliserades en skara som ville något mera än att bara bedriva mötesverksamhet. En inre längtan växte fram som så småningom kom att leda till att flera församlingssknutna storfamiljer växte upp inom maranatarörelsen. Drivkraften var en längtan att se ett nytestamentligt församlingssliv förverkligat i vardagen, ett församlingssliv i funktion. Många gjorde uppbrott från en tillvaro med ordnad ekonomi och social trygghet, och överlät med full förtröstan sin tid, sina krafter och sina medel till Guds verk.

Dessa radikala steg prövades, och även så den övertygelse och tro som manat så många maranatavänner att ta steg för att närma sig den mönsterbild Guds ord beskriver. Tron prövas. Finns det tillräcklig motivation för att leva i ett

ständigt uppbrott, med en mänskligt sett oviss framtid? Frågan kan förmodligen inte finna något annat svar än i det hopp som med nödvändighet måste vara nära knutet till alla steg vi tar på trons väg, nämligen att leva i Jesu snara tillkom-melse, som om varje dag vore den sista innan han kommer för att hämta hem församlingen.

DET ÄR LÄTT att fångas upp av stundens inspiration, bryta upp för att exempelvis flytta in i en storfamilj, en kommunitet, inom församlingen. Men storfamiljen i sig är absolut inget mål. Den är endast ett medel för att med sitt liv kunna leva målinriktat utan att förlora fokus. Man kan bo och leva mitt i en storfamilj eller tillbringa mycket tid i en församlingssgemenskap utan att fördenskull ha ett fast mål. Kanske falla till ro i en ekonomisk och social trygghet mitt i gemenskapen, den gemenskap som skulle präglas av ständig beredskap i väntan på uppbrottssignalen. Församlingens mål är det himmelska hoppet, det nya Jerusalem. Församlingen väntar Jesus tillbaka i vilket ögonblick som helst och anpassar sålunda sitt liv och sin verksamhet därefter. Det handlar om att

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Bällstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.se

E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,
Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2007

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

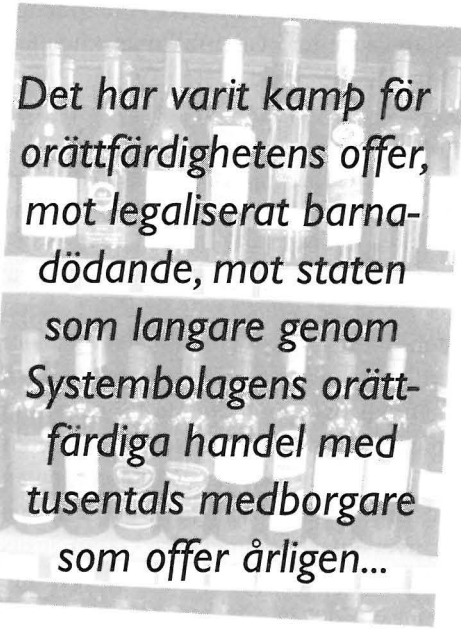
älska Jesus och hans tillkommelse mer än något annat här på jorden.

Maranataförsamlingen i Stockholm har flera gånger under sin snart 50-åriga historia tagit nya steg. Det har ständigt handlat om att bevaras vital och aktiv i kampen mot ett andligt avfall som utbreder sig i vårt land. För varje tid har metoderna varit olika men målet har hela tiden varit detsamma, att ropa ut budskapet om att Jesus kommer! Dels har kampen handlat om att med kraft gå emot de sodomskrafter som släppts lösa där homosexuell livsstil och andra perversa handlingar och levnadsmönster glorifieras och normailseras, och dels har det handlat om att avslöja falskheten och bedrägeriet i samfundens ekumeniska strävanden. Det har varit kamp för orättfärdighetens offer, mot legaliserat barnadödande, mot staten som langare genom Systembolagens orättfärdiga handel med tusentals medborgare som offer årligen. Maranataförsamlingen har också vågrat bygga kyrkor och tempel på de platser man arbetat, även det baserat på en övertygelse i Guds ord om att Gud inte bor i tempel gjorda med människohänder. Tempelbyggandet i sig leder till att man slår ner sina pålar djupt i samhället för att så småningom fastna i ett inomvärldsligt synsätt och engagemang. Församlingen och staten representerar två helt skilda världar och värden. Samfund och församlingar som i sin relation till staten gjort sig ekonomiskt beroende har så småningom förvandlats till inget mindre än inomvärldsliga samhällseliga serviceorgan, utan vision och möjlighet att presentera ett frälsande evangelium som gäller hela människan, ett hoppets evangelium till en syndig samtid.

VAD INNEBÄR DET att leva i ett ständigt uppbrott? Jesus sa till sina lärjungar att de skulle följa honom, vart han än gick. Han hade inte ens en fast plats där han kunde undervisa folket och han undvek templet utom vid några få tillfällen. Däremot förkunnade han uteder vägen, i hemmen, på berget och vid sjön. Överallt där Jesus gick fram församlade sig också folket. Vi däremot har en förmåga att vilja bygga in oss i verksamheter som sedan blir svåra att ta sig loss ur. Verksamheten blir det centrala och då maningen når oss om att ta nya steg, att göra nya uppbrott för nya platser, så slår vi oss istället till ro med de medel Gud gett för en viss

avgränsad tid. Men kom ihåg: Jesus går inte att bygga in i våra mönster och ideal för att upprätthålla en fin verksamhet. Det gäller att vara lyhörd för vad Guds ande har att förmedla för varje ny tid. För att tillägna sig det budskapet krävs att församlingen är där Jesus är, tillsammans med honom utanför lägret, utanför stadporten. Denna lyhördhet för Guds väg med församlingen i varje ny tid är en avgörande detalj för att kunna leva och fungera i ett rätt förhållande till hans tillkommelse.

Att ta nya steg på trons väg är något pågående som varar hela livet. Under tiden som vandringen varar uppnår vi delmål som bör ses som medel för att slutligen nå fram till församlingens definitiva mål. Lot drog ut tillsammans med Abraham och bar även han på en vision. Väl framme i landet som Abraham så trosvisst talat om materialiserades Lots vision och han började att bearbeta staden Sodom och det grönskande området på slätten. Tanken var att genom sitt inflytande bland stadens män vid porten söka reformera

Det har varit kamp för orättfärdighetens offer, mot legaliserat barnadödande, mot staten som langare genom Systembolagens orättfärdiga handel med tusentals medborgare som offer årligen...

Sodom till att omfatta Guds rike i tiden. Vad han missade var att äga den närhet till Gud som är förutsättningen för att kunna bli så uppfylld av honom att man ser bortom all den skönhet och rikedom den här världen har att erbjuda. Sodom var ett tillhåll för denna världens furste och Jesus deklarerar att det i hans eget liv inte finns något som hör denne furste till. Välsignelsen som Gud ger sitt folk kommer till uttryck i Jesu bergspredikan, där salighet från Gud tillägnas dem som lever med ett sinne som är vänt till det som är därovan.

Trots de rika löften Gud gav Abraham om att av honom göra ett stort folk så fortsatte han att leva i tält med sin familj. Främlingsskapet i den här världen var så påtagligt att det inte fanns någon möjlighet att på någon plats slå sig till ro. Tältet bör vara ett betydelsefullt signum för den kristna församlingen av idag. Att leva i ett sådant uppbrott är hälsosamt på fler än ett sätt även om det kostar ett högt pris. Har du slagit fast dina pålar för djupt här i tiden kommer det vara svårt för dig att vara redo då den slutliga uppbrottssignalen ljuder, då vi ska lyftas upp honom till mötes.

SALIGHETEN JESUS UTLOVAR i bergspredikan riktar sig till de fattiga, de som sörja, de saktmodiga, de som lida förföljelse för Jesu namns skull; *ty eder lön är stor i himmelen*. I det här numret av Midnattsropet rapporteras hur en församling i Turkiet drabbats av den grövsta förföljelse. På samma sätt som man i kristenhetens historia i Guds namn slaktat vederdöpare och andra som vågrat förneka sin tro ser vi här hur man inom Islam i Allahs namn torterat och slutligen dödat tre av Herrens vittnen. Dessa utgör ett utsäde som vi förmodligen kommer att få möta mer av i vår tid. Den anda som råder i Europa idag går nämligen mer och mer åt det hållet där den kristna församlingen anses samhällsfarlig. I tidningen finns också ett par artiklar publicerade som talar om hur EU blir alltmer totalitär och om hur föräldrarätten märkbart attackeras och åsidosätts och att istället statens övergripande mål i formandet av morgondagens EU-medborgare främjas.

Bli inte förvånad, inte heller förskräckt. Det är Bibelns ord som går i fullbordan. Vi närmar oss med hast tiden för Antikrists framträdande, då han först träder fram som en fredsapostel som värnar om jordens alla nationer och dess miljö. Den falska freden kommer dock snart att bytas ut i ett totalt kaos och jorden träder in i en tid av ursinningslös förföljelse mot alla som sätter sig upp mot Antikrists styre. Men församlingen av idag bär på ett hoppets budskap. Fortfarande gäller den nådatid Gud givit. Församlingen väntar nämligen på den himmelske Kristus som idag eller imorgon eller inom en snar framtid kommer för att hämta hem sin dyrt köpta brud, den brud som älskar Jesu tillkommelse framför allt här i tiden. Tillhör du den skaran? ■

Guds folk måste pröva sig gentemot

Missionsbefallningarna

Vi måste pröva oss om vi håller måttet med avseende på kallelsen och vad som hör till kallelsen. Det är ingen tvekan om att missionsbefallningen är given, men det är alltid fråga om hur den ska förverkligas i varje tid, så att det vi gör inte bara blir ett bejakande som stannar vid en positiv attityd, utan att det blir ett visionärt missionerande som förlängs i en metodisk mission. I vad mån håller vi måttet inför uppdraget? Det gäller också att pröva om de **metoder** vi använder är riktiga och vad som egentligen är vårt **mål**. Det händer att man skaffar sig bibliskt förankrade uttryck och även direkta befallningar för att göra något som inte är något annat än ens eget privata intresse.

I en hel del av de arbetsuppgifter vi åtagit oss är Jesu missionsbefallning inte tillämpbar. Det finns andra skäl för vår verksamhet, inte minst rent existensiella. Det primära uppdraget var inte att skapa storfamiljer eller bygga företag, utan att göra evangelium känt och fortplanta Guds rike i allt vidare kretsar för att Jesus skulle bli känd för dem som saknar kunskap om honom. Allt annat är underordnat detta stora mål.

Bakgrunden till Jesu missionsbefallning är vad han är och representerar. "Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar." Sedan kommer nästa moment: "döpa dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har

befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände."

Här finns uppdraget, befriat från alla andra intressen, rent och obesmittat. Det handlar om ett osjälviskt tjänande för att vinna människor för Kristus. Allt vi företar oss, ska vara präglad av denna osjälviskhet. Förmodligen påstår vi att vårt arbete är osjälviskt, men vid en granskning uppdagars att det finns många själviska eller i varje fall mänskliga tankar och drömmar i det vi sysslar med.

I Rom 10:1 heter det:

-Mina bröder, mitt hjärtas åstundan och min bön till Gud för dem är att de må bli frälsta.

Observera här tre saker som är viktiga: *Mitt hjärtas åstundan* är det första. Aposteln blottar alltså sina innersta känslor inför det svåraste av alla uppdrag. Och han gör det i relationerna till dem som utgjorde det största problemet för honom. Där han själv hade de största problemen att orka med att tillämpa denna oerhörda universella frälsningskärlek som Jesus Kristus personifierade. Det verkade som om det inte fanns något argument som kunde övertyga hans egna. De var ständigt skeptiska, avvisande eller direkt fientligt inställda till allt han företog sig. I mötet med sina egna måste han representera något som de saknade. Något som hade ett så dominerande inflytande och behärskade aposteln på ett sådant sätt att det kunde väcka avund hos hans egna, och därigenom verka attraktivt så att han inte mötte deras hätskhet med en annan typ av hätskhet försvarad av hans förkunnelse och lära. Här blottar han sitt hjärtas stora hemlighet. Man märker att han är gripen, han vibrerar av rörelse

inför det faktum att hans egna inte bara missförstod hans goda avsikter, men till och med uppfattade hans budskap som en direkt provokation som väckte deras hat till ständigt nya fientliga aktiviteter. Detta måste han övervinna. Han skriver så här i nionde kapitlet:

-Jag talar sanning i Kristus, jag ljuger icke - därom bär mitt samvete mig vittnesbörd i den helige Ande - när jag säger att jag har stor bedrövelse och oavlätligt kval i mitt hjärta.

Hans hjärtas åstundan, hans stora dröm och djupa längtan var att hans egna skulle bli frälsta. Och för detta höga mål bar han för dessa fientliga människor stor bedrövelse och oavlätliga kval i sitt hjärta.

Här kommer vi till en punkt där vi skulle vara mycket tystlåtna. Vi kan ha väldigt mycket verksamhet, men oftast oerhört stålsatta nerver. Jag efterlyser nerverna, kvalen, bedrövelsen. Jag kan inte fatta hårdheten, buffelmentaliteten, där vi många gånger taxerar människor utifrån deras inställning till vår församling, utifrån deras inställning till oss som personer, deras inställning till oss som rörelse. Vi värderar dem utifrån detta, och inbillar oss att vi utifrån det underlaget också har rätt att döma. Det har vi definitivt inte. Människor som aldrig kommer med i vår församling kan vara mycket gudfruktigare än vi är. Och har vi kommit in i något annat och bättre så är det av nåd och inte förtjänst. Det är inget vi har den minsta rätt att berömma oss av eller använda som ett argument för vårt andliga avancemang i jämförelse med andra. Det enda vi har rätt att berömma oss av är korset - ingenting annat. All

llningen

berömmelse därutöver är av ondo, och kommer inte åstad något annat än stora skador för oss själva och Guds verk.

Vi har ingen rätt att använda våra andliga tjänster för andra intressen än de som finns i missionsbefallningen. Har vi nöd, vända, bär vi ångest i vårt hjärta får detta inte på något sätt kanaliseras in i andra engagemang än just detta ena: *att människor ska bli frälsta och att Guds folk ska bli förnyat*. Därför måste vi se till att inte bli fixerade vid våra personer, våra ämbeten, våra uppgifter, våra företag, vår ekonomi; fixerade så att vi

också dem vi har vunnit. De som är med i vår gemenskap ska naturligtvis utvecklas på ett sådant sätt att de blir fungerande själavinnare i ett mycket friskt, sunt och helande sammanhang.

I detta kapitel tycks Paulus inte veta någon gräns för sin beredvillighet att också engagera sig för sina motståndares frälsning. Det var inget han satte så högt i tillvaron, som att nå målet. Det fanns inget han uppfattade så stort och så fullständigt hade gripit honom som detta

gått. Han börjar närma sig punkten Stefanus nådde, då han i stenregnet bad Gud förlåta dem som dödade honom.

Här ser vi försoningens räckvidd. Hur den förmår fullständigt förvandla en människa och göra henne till en förbedjare för sina värsta motståndare och fiender. Han lyfte inte handen för att slå, han lyfte inte handen för att befria sig. Han bad: Fader, förlåt dem, ty de veta icke vad de göra. Jag är övertygad om att om Stefanus inte bett den bönen vid detta tillfälle, hade himlen utrotat hela skaran. Men Stefanus bad som Jesus, och därför fick han samma bönesvar som Jesus fick när han bad för hela den mänsklighet som förde honom till korset. Här är också Paulus redo att ge det största av alla offer.

Han hade gett allt som över huvud taget fanns att ge på jorden. Han hade offrat sin personliga karriär, han hade offrat sina vänner, han hade offrat allt som fanns att offra. Frestelsen för honom var att bli hård. Det är nämligen så att när man gett offret, då når man punkten där man tycker sig ha gett allt som kan förväntas. Då tar man sig friheter som man sedan betraktar som något självklart. Man har offrat allt, står där utan några anspråk på det världen har att erbjuda, och kan deklarerat: nu är jag korsfäst för världen och världen för mig. Då har man nått en position där man kan känna sig ganska säker och uppleva det som en naturlig orsak och rätt till att utnyttja sin myndighet, sin auktoritet, sin erfarenhet och kunskap – på ett felaktigt sätt. Det viktiga är att man i allting är förkrossad

Vi har ingen rätt att använda våra andliga tjänster för andra intressen än de som finns i missionsbefallningen. Har vi nöd, vända, bär vi ångest i vårt hjärta får detta inte på något sätt kanaliseras in i andra engagemang än just detta ena: att människor ska bli frälsta och att Guds folk ska bli förnyat.

behandlar människor som om de skulle vara verktyg för våra personliga mål. Det spelar väl ingen roll om alla våra företag går under. Det kan bli som det var med Paulus vid den oerhörda resan han gjorde, då hela farkosten gick sönder men alla passagerarna blev frälsta. Målet måste väl vara att passagerarna blir frälsta, eller hur? Det gäller att förstå vilka värden vi kämpar för. Vi håller inte på och bygger upp några monument eller markörer. Vi har en enda uppgift, det är att själva, var och en bli uppfylld av en sådan gudomlig kärlek att den frälsning vi representerar har en attraktiv utstrålning. Det är inte bara frågan om dem vi ska vinna, men

att få möta Jesus, få se honom, vara hos honom. Paulus levde för detta. Men när han prövade sig själv om orsakerna till de konflikter han ständigt var invecklad i, sa han att han var beredd att avstå också från himlen. Om det skulle vara så att han stod i vägen för någons frälsning, så att någon kunde gå förlorad för hans skull. Om han hade varit ovislig, oförståndig, egenmäktig, eller uppträtt på ett sådant sätt att det hade verkat på ett annat vis än han hade åstundat. Då säger han, var han redo att avstå från himlen, om han genom detta skulle kunna vinna någon annan. Han går längre än någon annan människa före honom, utom Jesus, har

och ödmjuk.

Det finns ingenting jag är så rädd för, som att bli hård. Jag ber Gud dagligen att bevara mig i förkrosselse. Herre, hjälp mig att jag inte gör som tjänaren som du talar om i liknelse, som istället för att ge mat i rätt tid börjar slå sina medtjänare och sedan börjar söka sitt eget. Man skaffar sig kunskap, man skaffar sig erfarenhet och får auktoritet och myndighet över människor. Om man använder det på ett felaktigt sätt så kan man slå sönder de sköra kärlen och förstöra dem som skulle bli bärare av gudomliga gåvor. När man har kunskap och erfarenhet, blir det en frestelse att ständigt gripa tag i det Gud gett och använda det på ett mer eller mindre själviskt sätt.

Det här är inte fråga om tillfälliga förloppningar, som de flesta av oss gör sig skyldiga till, men att sätta detta i system så att man förlåter sig själv då man begår sådana här misstag, och sedan förblir i denna hårda och mycket självupptagna position. Det är väldigt svårt att bekänna att man har gjort fel. Särskilt om man gått ut med oerhörda proklamationer, och skrivit växlar på framtiden. Så kommer dagen då växeln ska lösas ut, och då finns inga tillgångar i personligheten. Det är svårt att säga förlåt mig, jag har tagit fel. Det är ännu svårare att gå så långt att man kan säga: nu har kärlet gått sönder, men han begynte om igen.

Vi har så svårt förstå att vi måste börja om igen. Det går inte hålla på med spruckna kärl och arbeta med dem. Vi måste börja om. Då kan vi inte räkna med att kärlet ska bli likadant som förut. Har en skärva gått förlorad från ett kärl, då måste det göras om så att det blir ett annat kärl än det var avsett för i början. I kampen och arbetet måste vi sätta oss ner pröva oss själva och vara villiga och beredda inte bara till omvärdering och självprövning, men också till att börja på nytt från begynnelsen.

Så här långt gick Paulus – ända till den yttersta gränsen, då han var villig träda åt sidan om han med det kunde vinna sina fränder. Den som har nerver i sitt väsen förstår vad det handlar om. Om det bara gäller att avstå från en förmån kan det ta djupt. Det behöver inte gälla så stora ting, förrän det känns i bröstet. Ska jag också nu träda åt sidan för någon annan....

Om det var någon som var värd att nå fram till målet, så var det väl Paulus, som kämpat och lidit mer än någon annan. Han hade grundlagt församlingar. Men

han var villig att träda åt sidan, om det kunde gagna hans fränder efter köttet.

Syskon, det är detta engagemang jag efterlyser i själavård och församlingsvård, i själavinnande och mission.

Vi kunde ta tid och studera Matt 24, sista delen, om tjänaren som slår istället för att ge mat i rätt tid. Men vi lämnar det nu, och går ett steg till. Det är oerhört viktigt att förstå att vår uppgift inte gäller att bygga upp en kyrka, ett

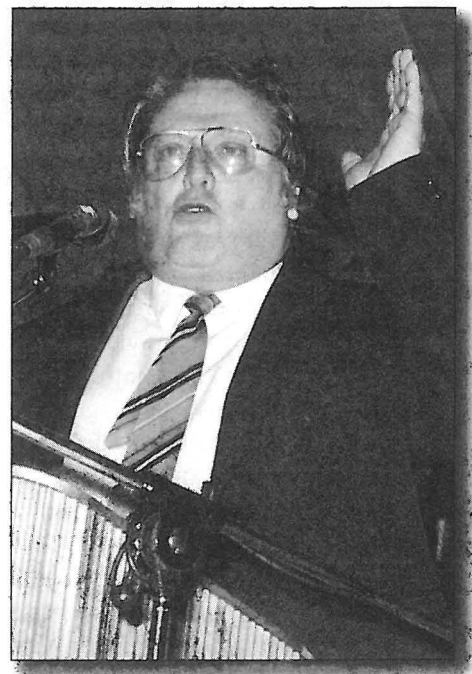
Om vårt arbete inte leder till att Guds Rike fortplantas, då är det något fundamentalt fel i det vi håller på med, och då måste vi i ärlighetens namn pröva om oss. Skaran av hedningar ska bli fulltalig. Detta är målet.

samfund, ett företag, ja i första hand är det inte ens fråga om att bygga upp en fri församling. Det som är primärt och angeläget, är att skaran blir fulltalig. Vi ska genom vårt gemensamma arbete och den väldiga kraft som verkar i var och en av oss individuellt, verka för att skaran ska bli fulltalig så att Jesus Kristus kan komma igen.

Om vårt arbete inte leder till att Guds Rike fortplantas, då är det något fundamentalt fel i det vi håller på med, och då måste vi i ärlighetens namn pröva om oss. Skaran av hedningar ska bli fulltalig. Detta är målet. De människor som under den period, den hushållning som Guds folk befinner sig i på jorden, i tiden, har förmånen, fördelen, glädjen och välsignelsen av att få tillhöra en levande Jesu Kristi församling och är avskild för sin Herres räkning och fortplantar i alla riktningar och på alla nivåer detta gudomliga liv.

Gud tar hand om sitt verk. Vi får inte med våra klåfingriga händer gripa tag i Guds verk och rycka till oss någon del av det som vi på ett eller annat vis tar oss ett ansvar för och därigenom låta det bli ett

eget verk som vi ger gudomliga etiketter. När Jesus talar om skördearbetare, säger han: Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare. Där upptäcker vi att Jesus sätter *bönen* som det första maktmedlet – om man får använda ordet maktmedel i det här sammanhanget. Bedjen fördenskull skördens Herre... Det är Jesu syn på hela den här situationen. Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till skörden. Det här fattade man i den urkristna försam-

lingssamfundet:

–I den församling som fanns i Antiokia verkade nu såsom profeter och lärare Barnabas och Simeon, som kallades Niger, och Lucius från Cyrene, så ock Manaen, landsfurstens Herodes' fosterbroder, och Saulus. När dessa förrättade Herrens tjänst och fastade, sade den helige Ande: "Avskiljen åt mig Barnabas och Saulus för det verk som jag har kallat dem till." (Apg 13:1)

Här har vi tillämpningen på Jesu undervisning. Bön och fasta. Det är alltså själva initialskedet. Det stämmer väldigt bra, ty innan Jesus tog ut sina apostlar, hade han en bönenatt.

Lägg märke till att den helige Ande sa avskiljen åt *mig*. Där ligger själva motivet för fullmakten som församlingen förfogar över. Tänk, de fick inte ens avskilja dem för församlingens räkning, utan för den helige Ande. Vi måste alltså veta var gränserna för våra fullmakter går, så vi inte gör oss skyldiga till övergrepp.

Jesus sa: Gå in i staden, där ska ni finna en åsna stå bunden. Den där åsnan stod kvar på marknadstorget. Förmodligen hade alla de andra åsnorna redan sålts. Man hade varit där och sett ut de bästa djuren, köpt och betalat priset för dem.

Nu hade de flesta åsnorna övergått till ny ägo, och det stod en åsna kvar som icke blivit såld. Så kom de två lärjungarna och började lösa den. Då kom ägaren och började göra anspråk på den. -Varför löser ni åsnan? Ska ni köpa den? Vet ni vad den kostar? Då svarade de: -Herren behöver den. Det är motiv nog. Alltså inte vi. Inte verksamheten. Men Herren behöver den. Och så sägs det klart och tydligt att Herren ville ha en åsna som ingen suttit på. Därför måste de som fått fullmakter vara medvetna om gränserna för sin fullmakt.

Jesus säger: -Det ni binder på jorden ska vara bundet i himlen. Det ni löser på jorden ska vara löst i himlen. Ni måste veta var gränsen går någonstans. -Lös den och fören den till mig. De fick inte själva sätta sig på den. Åsnan fick inte bli ett lastdjur åt Petrus eller någon annan. Då hade ordet förfelats, och löftet hade inte längre varit gällande.

-Fören den till mig! Vi måste veta att vår fullmakt är begränsad till att lösa de bundna för att de ska komma i tjänst för Jesus. De ska inte i tjänst för våra företag. Inbilla dig inte att de skulle vara överlämnade åt någon olydnad därför att de inte vill stanna kvar i vad vi håller på med. Det är ett utomordentligt sätt att reducera människor till trälar under sina idéer eller använda sina fullmakter

Jag vet inte hur många gånger jag suttit och frågat: -Gud, vad vill du nu? Hur ska vi möta behoven, möta människorna? Gud, vad vill du med tanke på ditt verk här? Vad vill du med Maranataförsamlingen? Vad vill du nu? Uppenbara det för oss.

för att förvandla fria och självständiga människor till slavar. Det var inte Guds vilja. Låt folket gå! Det är ingen som ska behöva känna sig anklagad för svek eller förräderi om han lämnar vårt sammanhang. Tvärt om, upplever de kallelse

att gå vidare, så säger vi: Gud välsigne er, oberoende av hur det går med vår gemenskap. Har Gud satt oss att försvara Maranata, våra företag, våra tryckerier, våra skolor? Har Gud satt oss att försvara allt detta som vi naturligtvis fick i uppgift under ett initialskede att skapa. Om det sedan mer eller mindre blivit ett självändamål, som vi måste satsa hela vår kapacitet för att hålla gående - har Gud satt oss att försvara det? Visst inte! Tvärt om. Är det så att dessa ting ligger ivägen, och utgör orsak till att vi inte kan fungera som själavinnare och fortplanta Guds rike, då är det dags för en omvändelse. En självprövning och en förnyelse i den helige Ande.

Gud vill ha ett fritt folk. Gud älskar ett fritt folk. Gud har förtroende för den helige Ande och sitt ord. Om vi förkunnar ordet utan biavsikter eller mer eller mindre självpåtagna roller, så kommer Gud att föra verket fram på sitt underbara sätt.

Herren ville ha åsnor som ingen suttit på. Apostlarna fick inte sätta sig på dem. De fick föra dem till Jesus. Sedan lade de mantlarna på dem. Mantlarna var bilden på kraften som de fick ifrån höjden. Åsnan försvinner under manteln, och Jesus sätter sig på den. Då är det inte lärjungarna som åsnan bär ut. Inte en ny grupp, en ny filosofi. Det är konungen

som kommer, och man ropar: välsignad vare Han som kommer i Herrens namn!

Det heter vidare i Apg 13: *"Avskiljen åt mig Barnabas och Saulus för det verk som jag har kallat dem till."* Det där är

något märkligt. Vi känner igen uttrycket från andra sammanhang, inför avgörande beslut som församlingen måste ta. De samtalar om saker och ting och kommer fram till ett beslut och säger: -Den helige Ande och vi har beslutat! Det känns inte bara hugsvalande och tröstande att man kan få uppleva den helige Andes ledning med avseende på de beslut församlingen ska ta och med avseende på de uppgifter människorna ska leda till. Det här är inte föreståndarens, äldstebrödernas eller församlingens beslut. Det är *den helige Ande och vi*. Halleluja!

Det som gäller den enskilda människans uppgift är inte något som lappats ihop i all hast sedan de kommit till tro på Gud, utan det är något som fanns med redan i födelsen. Gud hade en uppgift, en plan, ett mål för varje enskild människa, och han verkar hela tiden för att var och en ska komma in i den uppgiften. Han gav församlingen förtroendet att vara lots och guide och leda de enskilda människorna in i sina andliga funktioner så att de kan tjäna Herren utan fruktan i alla sina livsdagar. Det är en väldig nåd.

Då de hade bedit och fått uppgiften att avskilja åt Herren Barnabas och Saulus, så heter det: *"Då fastade de och bådo och lade händerna på dem och läto dem begiva sig åstad."*

Det är väldigt mycket som inträffar i en gemenskap när någon bryter upp. Det är något av en prövning att förlora trofasta medarbetare. Men det står att bröderna bad och fastade. Det är viktigt att svåra ting får ett sådant svar som gör att det största offer blir möjligt, så att man kan uppleva det som en glädje att få ge de bästa, de mest trofasta medarbetarna. Man kan annars säga att andra kan få gå. De som inte är så oerhört trofasta och står en så nära, utan de kanske är mera periferiska. Det kan till och med vara så att man känner sig både klöst och förorättad av någon, så man skulle nästan uppleva det som en befrielse om den bryter upp. Det är inte dem vi talar om nu. För det är ju trots allt undantag. Det finns en och annan som ställer till krångel. Och vi hjälper väl till och gör det krångliga ännu krångligare, förmodar jag, eftersom vi behandlar saker och ting alldeles för köttsligt. Men att förlora de bästa medarbetarna är svårt.

I Jerusalem levde man med missionsbefallningen i sina händer. Lärjungarna hade auktoriteten och myndigheten och hade varit med om alldeles utomordentliga ting. Alla ville naturligtvis vara

i Jerusalem och se hur församlingen utvecklades. Men det utbröt en svår förföljelse, och alla utom apostlarna blev kringspridda, berättas i Apostlagärningarna.

Vi får inte se vårt arbete som misslyckat eller meningslöst om Herren kommer till oss och vill att vi ska ge det här offret: våra bästa medarbetare. Genom det här vill Gud inte bara sätta oss på prov, utan han vill öppna en ny dörr för oss. Han tar inget för att han vill skada oss, han tar för att han vill sätta oss på prov och vi ska ganska snart se att han ger oss något som är bättre. Inte på det sättet att vi får likadana medarbetare. Det kan till och med vara så att vi får lämna det arbete som vi har för handen. Men det är ingen katastrof. För nästa gång kan det gå så att vi reser till en plats för att vara där en månad eller två månader. Och så blir vi där i tre år. Den ena gången har vi en tioårsplan vi ska genomföra, och då får vi sticka efter tre månader. Nästa gång har vi en plan som räcker över en månad, och så får vi stanna där i flera år.

Gud korsar våra planer och gör oss öppna för andens ledning och flexibla så att vi är omflyttbara. Jag lyckönskar den som fattar och begriper: Här har jag ingen varaktig stad, antingen det är i Stockholm, eller någon annan plats. Det finns något som säger att vi måste följa andens ledning. Varför? Det är mycket möjligt att den platsen haft sina möjligheter, men inte förstått det. Då kommer himmelen att säga: Ve dig du Korasin, ve dig Betsaida, ve dig Kapernaum. Du hade din tid och dina möjligheter, men förstod det inte. Men vi stannar inte kvar där i fördömsen för att försöka rehabilitera oss inför varandra eller andra, utan vi är flexibla, rörliga och flyttar oss och går in i nya uppgifter. Dit Herren leder.

Vi är framför allt angelägna att inte binda upp oss på det sättet att vi hindrar dem som fått en annan kallelse att gå den väg de vill gå. Guds verk går inte under om vi vågar förtrösta på honom. Vårt mål är att till varje pris frälsa några, eller se till att skaran blir fulltalig. Låt människorna säga och tycka vad de vill. Vår uppgift är att följa Herrens röst och höra vad Anden säger till församlingarna.

Det står att de fastade och bad och lade

händerna på dem. I detta ligger ett villkorslöst erkännande. De lade händerna på dem, identifierade sig med dem och sa klart och tydligt: -Det här klarar vi inte av. Vi kan inte organisera och planera åt er. Men vad vi kan göra, är bedja. Och så överlämnar vi er åt Herren Jesus Kristus. Och så heter det: *"och läto dem begiva sig åstad."* Vilket ord! Vi kan se detta ur flera olika utgångspunkter. Det är människor med känslor som upplever sin begränsning, sina svårigheter människor som blivit prövade, församlingar som älskar varandra, som älskar gemenskapen och önskar framgång och som får vara med om dessa djupgående förändringar. Det är något obeskrivligt.

Jag vet inte hur många gånger jag suttit och frågat: -Gud, vad vill du nu? Hur ska vi möta behoven, möta människorna? Gud, vad vill du med tanke på ditt verk här? Vad vill du med Maranataförsamlingen? Vad vill du nu? Uppenbara det för oss. Vad vill du i denna tid? Vad är din avsikt, ditt mål? Ska vi kämpa för saker och ting som förgås, försvinner, eller ska vi satsa vårt livskapital för en enda sak, för att skaran ska bli fulltalig. Då ska vi se hur Paulus sedermera kom att uppfatta detta för att det skulle förverkligas. Det kan vi läsa om i Apg 20. Vad gjorde han? I Romarbrevet talar Paulus om de sändande församlingarna. I Filipperbrevet talar han om de gåvogivande församlingarna, utsända till församlingen i Antiokia. Församlingarna i Filippi och Korint som gett gåvor. Men det baserade han inte sitt arbete på. Utan: -Med dessa mina händer, säger han, har jag skaffat nödtorftigt uppehälle åt mig och mina medarbetare. Hans händer gjorde det möjligt för honom att vara rörlig. Inte slå sig fast, mantalskriva sig, registrera sitt företag, men vara rörlig så att han kunde flytta från plats till plats, ta tillfälliga arbetsuppgifter, sy tält. Paulus hade alltså ett ambulerande företag, som han kunde ta med sig. Varför? Det var inte alla gånger församlingarna förmådde samla in medel till hans uppehälle. Och så var det en annan sak. Han måste för de församlingar han själv hade grundat bevisa att han var en apostel och inte kunde göra sig beroende av deras gåvor. Han

måste bevisa att han hade en gudomlig kallelse, och den kallelsen manifesterade sig tvåfaldigt. Dels genom beredvillighet att själv arbeta med sina händer och så bli ett föredöme för alla, men också visa att Gud tog hand om honom när han kom i trångmål och öppnade dörrar så han kunde bevaras och räddas ut ur situationer där det annars var provosamt. Han var angelägen om att inte förlora berömmelsen av att aldrig vara beroende av någon församling. Hans apostlaämbete krävde det. Emellertid var han angelägen om att ingen skulle kunna säga att han var beroende av ett företag eller något han själv byggt upp. Han var rörlig, drog från plats till plats med sina medarbetare. Överallt byggde han upp Guds verk. Det var hans ideal.

Tänk om vi kunde vara mobila och rörliga grupper som icke är beroende av vissa inkomstkällor men ständigt kan förändra, flytta, predika, bota sjuka och göra Guds Rike känt. En sak är viktig i detta sammanhang. Aposteln säger att fri och oberoende av eder alla har jag blivit allas tjänare. Där fanns motivet. Han lät sig icke bindas. Han var fri för en sak: för att kunna tjäna alla. Dit måste Gud få leda oss. Fri och oberoende av företag, oberoende av grupper, oberoende av människor, oberoende av alla har vi blivit allas tjänare. Då har vi kommit in i en apostolisk funktion. Och då kommer vi att på mera än ett sätt manifestera den verklighet att vi hava här ingen varaktig stad utan söka efter den tillkommande. Det bevisas i vår uppgift, i vår förkunselse, i vårt arbete.

Låt oss icke försöka att använda oss av sextio- eller åttiotalets metoder – det räcker inte till. Vi måste få utrustning för denna tid för att möta den upptrappade ondskan på det nya sätt som ondskan opererar. En sak står fast: att vi i alla lägen ska praktisera vad Guds ord säger i varje ny situation. Här ligger möjligheten för oss att också i detta nu förverkliga Jesu missionsbefallning och därigenom målmedvetet, rastlöst verka för att skaran ska bli fulltalig, och när den är fulltalig kommer Jesus och vi följer honom hem i det rike som väntar på sina medborgare. Ära vare Gud! Gud välsigne oss alla. Amen. ■

MIDNATTSROPET

Sprides fritt

6 ggr/år

www.midnattsropet.se, 08-98 56 83

VAD KAN JAG GÖRA FÖR ATT LIKBILDAS MED JESUS?

Asta
Olausson

Identiteten manifesterar sig på något sätt i konfrontationen. När man konfronteras med makter omkring sig, upplever man och märker vem man är, vilka kännetecken man har. Jag tänker på detta bibelord: "Den som icke har Herren kär, han vare förbannad." Vår identitet är att vi älskar Jesu tillkommelse. Maranatafolkets identitet är att vi väntar Jesus vilket ögonblick som helst, och att vi har honom kär i våra hjärtan. Det gör att vi distanserar oss ifrån det som är runt omkring oss. Vår identitets kännetecken växer fram i vårt annorlunda sätt att leva, i våra annorlunda mål, i vår annorlunda vision. Det måste vara kärleken som driver oss till det.

Jag tänker på flyktingar som kommer hit. Människor med olika religioner. Hur föräldrarna försöker bevara den religiösa identiteten och hålla fast vid de gamla traditionerna. Det gäller att veta var man har sina rötter och vem man är. Men ju bättre man får det materiellt och ju mer man blir accepterad, dess mer likbildas man med omgivningen. Om inte föräldrarna upprätthåller dessa speciella livsbestingelser för att man ska kunna leva ut sin tro, så kommer barnen att likbildas med dem de har omkring sig. Ju bättre man får det materiellt och ju högre standard man får och andra mål som blir viktigare, så kommer alla kännetecken på den tro och

kultur man har att försvinna. Exempelvis klädedräkten och allt sånt där.

Jag vill berätta om hur det var när jag blev frälst. Jag kom ifrån en dålig miljö - jag knarkade och levde ute bland missbrukare. Jag var någon också ibland dem, jag hade en identitet. Det blir väl alltid så att när man speglar sig i sin omgivning, så får man en slags identitet och likbildas med dem man umgås med. Men så fick jag möta Jesus. Jag förstod den kvällen jag blev frälst, att jag måste kapitulera inför Golgata kors, och om jag inte var beredd att göra det, så stod jag med i folkhopen som ropade "korsfäst". Det var där konflikten stod: Om jag skulle ta emot Jesus, eller stå ibland dem som ropade: *Korsfäst!* Men då jag tog emot Jesus blev jag född på nytt, och fick en helt annan vision för mitt liv. Jag fick en helt annan kärlek i mitt liv. Jag fick en himmelsk dimension, jag blev en himlamedborgare. Det som var runt omkring mig förlorade sitt värde.

Jag måste ikläda mig den nya människan för att hålla fast vid den nya identiteten. Förr klädde jag mig i långbyxor och var tuff. Alla är ju sådana. Man likbildas med den grupp man umgås med. Men nu fick jag lära mig ett annat sätt att kläda mig. Något som behagade

min nya omgivning, min tro på Gud; att få likbildas med Jesus i överensstämmelse med den undervisning jag fick. Att lära känna Jesus. Jag började tala ett annat språk, utelämnade alla svordomar. Men sökte jag mig tillbaka till den gamla gemenskapen, och tog till mig de kriterier som gällt förut, då återtog jag den gamla identiteten.

Jag undrade: hur mycket måste man lägga av när man blir frälst. Hur mycket måste man förvandlas? Vad måste jag göra? Men så tänkte jag: det handlar inte om hur mycket man måste lägga av, att fråga: kan jag göra det eller det, nu då jag blivit frälst, utan det handlar om: *vad kan jag göra för att likbildas med Jesus?* Hur mycket kan jag komma närmare Jesus genom att göra det eller det? Istället för att hålla mig på "den tillåtna linjen" vill jag komma så långt in i Guds rike som möjligt.

Tack att jag får tillhöra dig idag, Jesus! Tack att jag får vänta dig från himmelen. Tack att vi får vara ett Maranatafolk, o Herre Jesus, som lyfter blicken uppåt. Ett folk som drivs av kärlek till dig, för att likbildas med dig, att lära känna dig ännu mycket mer. Herre, tack att du kommer mycket snart. Tack för församlingen, tack för undervisningen, tack för gemenskapen. Tack att du bor mitt ibland ditt folk och leder oss dag för dag. Amen. ■

Korsets budskap

Tage
Johansson

Korsets budskap vittnar om den fruktansvärda katastrof som en gång ägde rum i Guds lustgård i Eden och som kom att drabba hela människosläktet. Människan fick en syndafördärvad natur, som överfördes från släkte till släkte. Människans fall omfattade inte bara henne själv, utan även den övriga skapelsen blev drabbad och blev lagd under förgängelsen.

All ondska som har utspelats ända från fallets dag och som pågår i denna stund, är ett vittnesbörd och en bekräftelse på vad som en gång har skett med människan.

Vad gjorde då Gud åt detta kaos? Hans lösning var klar redan från världens begynnelse. Korsets budskap till människan var svaret. Korset såsom ett dödsredskap var den enda möjligheten för människans räddning. Första gången korsets budskap förkunnades för människan var då Gud gav Adam och Eva detta löfte att ormens huvud skulle bli krossat. Detta skedde när Jesus gav sitt liv på korset. Händelser efter händelser i Bibeln förkunnar korsets budskap, exempelvis då djur måste slaktas i Edens lustgård för att ge kläder åt Adam och Eva, Lammet som slaktades när uppbrottet skulle ske i Egypten och koppararmen som Mose hängde upp under ökenvandringen, osv.

Korsets två tidsmässiga frälsande funktioner

För det första frälsar korset oss från det som hör det förgångna till. För det andra är korset en verksam kraft i nuet. Till det förgångna hör bland annat att människans fördärvade natur är upphängd med Kristus på korset och markerar ett slut för den gamla människan. Paulus förkunnade att han ÄR korsfäst med Kristus som ett historiskt faktum som han hade anammat och att *"nu lever icke mer jag"*.

Noa frälstes genom korsets budskap, som innebar att dödens krafter drabbade en hel värld. Jesu död på korset var Guds verkställande domshandling. Den var nödvändig för människans skull, för att hon skulle kunna tillräkna sig Kristi död på korset och därigenom befrielse från det adamitiska släktet och bli en ny skapelse. Hon skulle få uppleva att det gamla skulle vara förgånget och något nytt skulle komma in i hennes liv. (2 Kor 5:17)

Korset ingriper inte bara bakåt i tiden, men också framåt för varje människa som upplever korsets frälsande kraft. Ty talet om korset är en dårskap för dem som går förlorade, men för oss som tror är det en frälsande kraft. (1 Kor 1:18)

I Guds kallelse kommer korset att ha en avgörande betydelse för oss och vilken attityd vi har till det. I Fil 3:18 klagar Paulus med tårar att många vandrar som fiender till Kristi kors. Observera att han skriver till troende människor.

När Jesus kallar sina lärjungar till efterföljelse talar han om att ta sitt kors på sig varje dag. (Luk 9:23) I Matt 16:24 kan vi också läsa samma uttalande av Jesus, men strax innan i samma kapitel får Petrus erfara att hans tankar inte är underställda korsets väg och Guds princip med korset. Jesus avvisar Pet-

rus med orden: *"Gå bort, Satan, och stå mig icke i vägen, du är för mig en stötesten, ty dina tankar är icke Guds tankar, utan människotankar."* Den allvarliga frågan är, om det Jesus sa, att bära korset i hans efterföljd, äger någon innebörd och om det får några praktiska konsekvenser i vår tanke, ord och gärning.

Korset är en Guds kraft till frälsning på alla livets områden. Genom den helige Andes hjälp kan vi korsfästa vårt kött med dess lidelser och begär. (Gal 5:24) Gud vill lära oss att älska korset, så att det kan resas mellan oss och världen, så vi kan säga som Paulus: världen är korsfäst för mig och jag för världen, (Gal 6:14); att det finns ett kors mellan min vilja och Guds. Då kan man till och med i svåraste prövningar bedja som Jesus gjorde: *"ske inte min vilja, utan din"*. (Luk 22:42)

Det måste finnas ett kors mellan oss och våra närmaste och vårt eget liv. I Luk 14:26-27 står det:

-Om någon kommer till mig, och han därvid ej hatar sin fader och sin moder, och sin hustru och sina barn, och sina bröder och systrar, därtill ock sitt eget liv, så kan han icke vara min lärjunge. Den som icke bär sitt kors och efterföljer mig, han kan icke vara min lärjunge.

Likadant förhåller det sig med våra ägodelar och pengar. Till sist några exempel från bibeln där människor konfronteras med korsets budskap av Jesus *"Låt de döda begrava sina döda, men gå du och predika Guds rike."* Till en annan sa han: *"Ingen som ser sig om sedan han har satt handen till plogen passar för Guds rike"* och till den rike unge mannen sa Jesus: *"...gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga. Då skall du få en skatt i himlen. Och kom sedan och följ mig."* ■

Lägg av allt som är till hinder!

Ulla Näsholm

Det är ett privilegium att få vara med på dessa möten och höra Guds tilltal till oss. Jag har tänkt på att identiteten handlar om att likbildas med Kristus, växa upp till likhet med honom. Jag vill läsa några bibelord.

-Alltså, då vi nu hava omkring oss en så stor hop av vittnen, må ock vi lägga av allt som är oss till hinder, och särskilt synden, som så hårt omsnärjer oss, och med uthållighet löpa framåt i den tävlingskamp som är oss förelagd. Och må vi därvid se på Jesus, trons hövding och fullkomnare, på honom, som i stället för att taga den glädje som låg framför honom, utstod korsets lidande och aktade smäleken för intet, och som nu sitter på högra sidan om Guds tron. (Hebr 12:1-2)

För att göra detta så tillgängligt och kortfattat jag kan, så ska vi notera att i första versen står: *"må ock vi lägga av allt som är oss till hinder"*. Bibeln manar oss alltså att lägga av det som hindrar. Och i vers två läser vi om att *"med uthållighet löpa framåt i den tävlingskamp som är oss förelagd"*. Att på ett uthålligt sätt löpa framåt på den väg som Jesus Kristus stakat ut för oss, och be om ståndaktighet att utföra Guds vilja, att gå hans väg, den han själv manat och kallat oss att gå. I vers två står det *"Och må vi därvid se på Jesus"*. I allt som möter får vi se på Jesus Kristus, trons hövding

och fullkomnare. Vi får följa honom, han som kallat oss att vara människofiskare. Vi får ta på oss den utrustning som han har gett oss, och så får vi tjäna honom i denna tid.

Jag vill också läsa ur Judas brev.

-Mina älskade, då jag nu med all iver har tagit mig för att skriva till eder om vår gemensamma frälsning, finner jag det nödigt att i min skrivelse förmana eder att kämpa för den tro som en gång för alla har blivit meddelad åt de heliga. (Jud v. 3)

Att kämpa för den tro som en gång för alla blivit given åt de heliga det är en förmaning som aposteln här ger. Det handlar verkligen om identiteten. Längre fram i brevet läser vi att det fanns människor som nästlat sig in hos dem och det var inte självklart att de hade samma tro som de fått från början. Man får ju alltid gå tillbaka till det som var från begynnelsen.

Det står också en varning att om man förkunnar en annan Kristus än den som man fått lära känna i början, så är man inne på en farlig väg. Det gäller att i samma sinnelag och samma tänkesätt leva i en ständig kamp för den tro som en gång för alla blivit meddelad. I denna kamp får vi delta, vi får lägga av det som hindrar och ikläda oss Jesus Kristus. Så får vi tillsammans kämpa kampen för denna

identitet att likbildas med Jesus Kristus. Det gör vi var och en så att vi tillsammans som församling kan bli det han vill att vi ska vara. Att vi kan bli det redskap som Gud kan använda i denna tid. Att vi kan bli så ett med honom och så lyhörda för den himmelska rösten att han kan tala till oss, att han kan vägleda oss och att vi också är villiga att gå den väg han visar oss. Han vill föra oss allt närmare sig själv och allt längre in i sin vilja om vi är redo att ge upp oss själva; vad vi har och vad vi kan.

Ibland är det så små saker som kan binda oss. Man kan

tänka: det här har väl ingen betydelse, inget jag behöver lägga av! Men om det inte har någon betydelse, då är det väl enkelt att lägga av det, och gå vidare på trons väg. Då får vi se att Gud kan göra mycket mer än vi kan bedja eller tänka. Han vill föra oss var och en framåt på sin väg. Han vill frigöra människor på ett speciellt sätt till tjänst åt sig. Det vill han göra med oss var och en, om vi ställer oss till hans förfogande och vill ikläda oss honom, om vi vill gå hans väg. Vi får se på honom i allt som händer. Vi vet att Han är med sitt eget folk. Amen. ■

Att vara med Jesus

Emanuel Johansson

Jag kom att tänka på vad man sade om lärjungarna vid ett tillfälle. Man kom ihåg att de hade varit med Jesus. Och det tror jag är helt avgörande för vår identitet. Vill vi likbildas med och ha vår identitet med Jesus, så ska vi vara med Jesus. Det är en väg för oss. Visst är det en annorlunda väg att välja Jesus. Det handlar hela tiden om att göra val.

För mig har det inte inneburit att göra uppbrott från ett annat sammanhang, utan det har istället varit ett val att *inte* gå in i det etablerade samhällets system, eller hur man nu kan uttrycka det. Gud är med och det finns en framkomlig väg. Låt oss gå vidare med det Gud har visat oss hittills, och ta steg i tro. Amen. ■

SKOLANS TOTALITÄRA MÅL

Text: Berno Vidén

Tidigare i år tvångsomhändertogs en tonårsflicka i Tyskland på ett brutalt sätt och spärrades in för psykiatrisk tvångsvård. Hennes brott var att hon fick hemundervisning, dvs hon undervisades i hemmet av sina föräldrar. *The Washington Times* rapporterar om hur den varmt troende familjen som tidigare flytt undan den sovjetiska förföljelsen nu upplever samma fasor i det land dit de tagit sin tillflykt. Sovjetregimen förföljde dem på grund av att de är baptister. I Tyskland förföljs familjen för att de vill tillämpa en självklar föräldrarätt, nämligen att hemundervisa. Enligt samma källa ställer sig samtliga politiska partier i Tyskland bakom skoltvånget genom att säga: *"Tvånget att delta i skolan är ett civilt tvång, och det kan inte fifflas med."*

Familjen kriminaliseras i strid med mänskliga rättigheter som ratificerats av Tyskland och i strid med FN:s stadgar för familjerätten, något vi återkommer till längre fram i texten.

Hemundervisning har varit illegalt i

Tyskland alltsedan **Adolf Hitler** kriminaliserade den 1938, då han i nationalistisk anda beordrade att samtliga barn skulle gå i statens skolor. Av den anledningen finns det idag endast 500 barn som hemundervisas i ett land med mer än 80 miljoner invånare. De som dock väljer att hemundervisa sina barn förföljs utan barmhärtighet.

Situationen är knappast bättre i övriga Europa, där den Strassbourg-baserade domstolen för mänskliga rättigheter, vars juridiktion omfattar alla EU-länder, sistlidna september dömde till den Hitlerinförda skollagens fördel, genom att fastslå att reglerna för rätt till utbildning *"av naturliga skäl bör regleras av staten"*. Den tyska domstolen får här stöd i sin formulering:

-Skolan representerar samhället, och det ligger i barnens intresse att bli en del av samhället. Föräldrarnas rätt att undervisa går inte så långt som att beröva barnen den erfarenheten.

Domstolen fastslår här att det ligger i barnens intressen att fostras i samhällets skolor som om det vore enda vägen att fungera i samhället i övrigt. Ett skräm-

mande perspektiv med totalitärt tänkande lyser igenom.

The Washington Times fortsätter med varnande ord beskriva hur EU inte lärt av historien genom att hålla dessa nazistiska lagar vid liv och sända olik-tänkande, även barn, till psykiatriska kliniker. Precis på det sätt Sovjet brukade göra. Enligt samma källa omnämns även hur Förenta Nationerna arbetar på att inskränka föräldrarätten ytterligare. Författaren påpekar att i artikel 29 i barnkonventionen framkommer att staten ska styra barnens fostran. Det finns signaler från flera europeiska länder som visar att FN-konventionen används för att motarbeta hemundervisningen. I USA varnas för att konventionen kan komma att kriminalisera hundratusentals föräldrar som idag bedriver hemundervisning.

Då nuvarande skollag framarbetades var meningen att hemundervisningen skulle förbjudas. Lagförslaget gick aldrig igenom eftersom det strider mot mänskliga rättigheter som Sverige förbundit sig att leva upp till. Av den anledningen har vi

idag en paragraf i Skollagen som inte bara medger utan också säger att *"Ett skolpliktigt barn skall medges att fullgöra skolplikten på annat sätt än som anges i denna lag, om det framstår som ett fullgott alternativ..."* (10 kap 4§)

Trots detta klara direktiv agerar berörda kommuner i enskilda fall motstridigt genom att avslå ansökningar från föräldrar som valt att hemundervisa. Det finns förarbeten till Skollagen som preciserar att hemundervisning kan tänkas som godtagbar ersättning om någon speciell yttre omständighet föreligger, men samtidigt sägs att vilka skäl som kan gälla får avgöras från fall till fall utifrån barnens intressen. Men lagen i sig uttrycker inga tvivel om att en förälder som kan ge sina barn ett fullgott alternativ bör beviljas tillstånd.

I Sverige finns familjer som under decennier haft hemundervisning med sina barn, något som skett med stöd av lagen, godkännande av berörd kommun och i samarbete med den skola som ansvarar för tillsyn. Provt har genom-

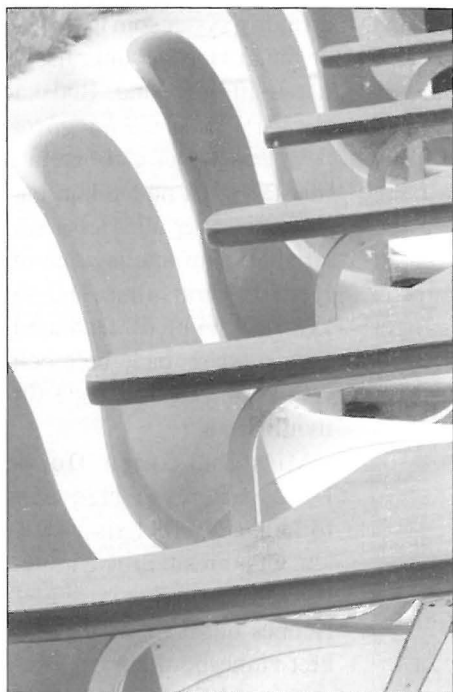
ansökningar avslås. Föräldrarna hotas med vite om barnen inte infinner sig vid den kommunala skolan. Det har egentligen inte presenterats några som helst skäl till denna nya praxis men vad som går att utläsa är att en anpassning där staten vill ha mer inflytande över barnens fostran är på stark frammarsch. Staten kan inte längre tillåta att föräldrar själva fostrar sina barn, utan att förden skull ange vare sig religiösa eller andra filosofiska orsaker.

Där har vi de nya politiska greppen som lyser igenom i dagens samhälle. Begreppet religionsfrihet plockas bort och istället talas om en objektiv påverkan som enbart statens olika institutioner kan erbjuda. Föräldrarätten får ge vika, trots att Sverige år 1995, utan undantag, som lag ratificerade hela Europakonventionen, där det i tilläggsprotokollet om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna stadgats att:

-Ingen får förvägras rätten till undervisning. Vid utövandet av den verksamhet som

Skollagen skall vara objektiv. Där måste föräldrarätten underordna sig barnens rätt, som man säger. Men dagens skollag som gäller från 1985 och som legat till grund för kommunernas godkännande av åtskilliga föräldrars hemundervisning, fanns alltså innan Sverige tog bort reservationen. Man kan fråga sig vad som är på gång. Något som man tydligt markerar är att staten arbetar målmedvetet med att införa en enkelriktad undervisningsmiljö, där det inte får förekomma någon annan påverkan än den samhället själv ger genom sina värderingar.

Under en längre tid har det varit på gång att genomföra en ny skollag. Nu ligger ett i stort sett färdigt förslag redo att godkännas av riksdagen. Nya lagen beräknas träda i kraft den 1 juli 2008. Vad gäller rätten till hemundervisning har en formulering tillkommit. Utan att precisera så anger kap 17 § 15, där alternativ undervisningsform finns med, att *särskilda skäl ska föreligga* för tillåtande av hemundervisning. Vad särskilda

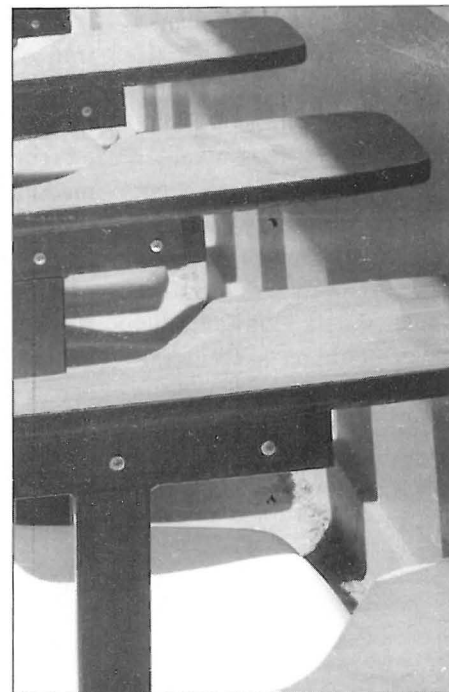
förts, hälsovårdskontroller likaså och kontrollerande skola har inte haft några som helst invändningar eller klagomål på verksamheten.

Under förra året kunde flera hemundervisande föräldrar notera en märkbar kursändring hos de lokala myndigheter som har ansvaret att utverka tillstånd för undervisningen, något som visat sig bero på påtryckningar från högre instans. Helt plötsligt kommer nya signaler utan förvarning som över en natt kriminaliserar föräldrarna genom att inlämnade

staten kan ta på sig i fråga om utbildning och undervisning skall staten respektera föräldrarnas rätt att tillförsäkra sina barn sådan utbildning och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse.

Sverige har tidigare reserverat sig mot denna artikel då man var rädd för att föräldrar skulle ta barnen ur skolan av religiösa eller filosofiska skäl. Men 1995 återkallade regeringen denna reservation med motiveringen att den inte längre behövdes eftersom all undervisning enligt

skäl är kommer förmodligen att bli en stridsfråga. För en förälder som av olika skäl väljer att undervisa sina barn i hemmet finns det självfallet skäl därtill. De skälen hör till föräldrarätten att vårda och fostra sina barn efter religiös eller filosofisk övertygelse. Men frågan är hur länge myndigheterna kommer tillåta att föräldrarätten går före det man kallar *Barnens rätt*. Där är det samhällets intressen som avgör. Och hur EU ser på avvägningen visar exemplen i den här artikelns inledning. ■

Mannen vaknade till liv, och hans första ord var:

"Jag har blivit frälst!"

Rapport från Dominikanska Republiken Av Berno Vidén

Under tre kvällar i maj månad ljud väckelsesång och frälsningsappeller från Comunidad Maranatas missionscenter i Santo Domingos utkanter. Den annars så stökiga gatan som vanligtvis är fylld med merengue, bachata, hip hop och annan typisk dominikansk musik dominerades nu av ett himmelskt budskap om ett levande hopp. Det var

väckelsekampanj! Vänner från olika platser slöt upp för att ge sitt stöd och under de tre kvällarna förkunnades ett rent och klart evangelium med maningen att vända om till Gud.

Första kvällen predikade en haitisk broder, **Michelot Predelus**, om nödvändigheten att vända Sodom ryggen. I mötet var det många

som delgav sina vittnesbörd genom att sjunga. En av sångarna var den lille svårt lungsjuke pojken **Yefrey**, 9 år, som med klar stämma övertygande sjöng: "Ty i dig har jag livet." Sången blev en tacksägelse till Gud som gång på gång visat sin makt i denne pojkes liv. Flera gånger har hans läkare förbeträtt hans mor **Andrea** på att Yefrey kommer dö, något vi själva även trott de gånger han hamnat i akuta tillstånd. Men Gud är den som ger livet,

och han har också räknat våra dagar, något lille Yefrey är ett bevis på.

Nästa kväll predikade **Sofia**, en aldrig syster som under 49 år tjänat Herren som missionär i sitt eget land. Budskapet var: "Idag vill jag gästa i ditt hus!" Det gick inte att missta sig på nöden hon bar inom sig över alla dessa själar som ännu inte tagit emot Jesus till frälsning. Denna kväll fick vi be till Gud med flera syndare, både barn och vuxna, som överlämnade sitt liv till Jesus.

Missionsläkaren **Doris Díaz** var också med och förkunnade ordet sista kvällen. Genom sitt arbete möter hon ofta människor i svår nöd. Hennes budskap var ett konkret vittnesbörd om hur Gud svarar på bön. Hon berättade om två bröder som länge varit bönebarn. De levde ett ganska hårt liv med mycket festande alltmedan deras mor bad till

T.v: Fyra haitiska bröder, Josué, Elia, Ernesto och Richie sjunger på kreol.
T.h: Yefrey, i mitten, tillsammans med sin mor Andrea och Nicholas.

Gud för dem. De råkade vid ett tillfälle ut för en mycket allvarlig trafikolycka då den ene brodern omkom. Den andre brodern låg medvetslös i flera dagar och på grund av alla inre skador som konstaterats gav läkarna upp hoppet om att kunna rädda hans liv. Doris, som själv var en av läkarna, vägrade dock att ge upp hoppet. Hon sa till sina kollegor att göra vad de kunde och att de sedan tillsammans skulle bedja till Gud om hjälp. Gud grep in och den unge mannen vaknade till liv! Under tiden han låg i koma hade Doris suttit vid hans sida och vädjat till honom om att ta emot Jesus i sitt liv. Samtidigt bad hon till Gud om att han inte skulle få dö utan att först bli frälst. Då mannen vaknade till liv var de första ord han sa: *"Jag har blivit frälst."* Doris blev helt överraskad och undrade hur det var möjligt. Det visade sig att han under sin medvetslöshet ändå kunnat lyssna till Doris vittnesbörd och i sitt liv tagit emot Jesus.

Kampen fortsatte och man räknade med att även om mannen nu överlever så kommer han få leva sitt liv invalidiserad. Av orsaker som läkarna haft svårt förklara har flera av

mannens obotliga inre skador dock återställts och idag kan han till och med gå. Mitt i all smärta tackar mannen Gud för allt som skett då han nu förstår att det ledde till hans själs frälsning. Doris påminde i sin förkunnelse om två tillvägagångssätt Gud använder för att kalla syndaren. Först talar han kärleksfullt och vädjar om försoning. Nästa steg kan handla om en mer drastisk händelse fylld av smärta, men även det av kärlek, för att skaka om och påminna om nödvändigheten att vända om. Doris vädjade till åhörarna att inte låta det gå så långt att det måste hända något drastiskt innan de tar ställning för eller emot Guds kallelse. I morgon kan det vara för sent!

I förra numret av Midnattsropet rapporterade **Veronica** från skolarbetet i Palavé. I skrivande stund planeras för skolavslutning då barnen ur den äldsta gruppen, som då har studerat i tre år hos oss, får sina betyg för att sedan förhoppningsvis få möjlighet kunna gå vidare och läsa i andra skolor.

Skolan är ett fortsatt bön- och tacksägelseämne!

Broderisamlingarna fortsätter en kväll i veckan. Ett

tjugotal unga flickor och numera även flera mödrar kommer tillsammans för att lära sig konsten att brodera tillsammans med **Maria** och Veronica. En stor både hjälp och inspiration till det arbetet är det material syster **Åse Andreasson** troget bistår oss med. De flesta av ungdomarna som kommer har under tidigare år som små varit elever i våra barnmöten, och nu fortsätter kontakten med dem genom broderisamlingarna.

Församlingens fastighet i Las Palmas är nu med sina murar och staket nymålad och fin. Det är **Nicholas** som tillsammans med **Joaquín** och **Eddie** arbetat med det då vädret tillät under våren.

Värsta regnperioden ligger nu bakom med sina plötsliga kraftiga skyfall, men den väldigt höga luftfuktigheten kvarstår. Många områden översvämmades och folk fick evakueras och fick även sina hem totalförstörda av vatten. En av dem som drabbats av de svåra vårregnen är en broder i Palavé som heter **Teofil**. Vi ser det angeläget kunna hjälpa honom att reparera sitt hus då risken är stor att det annars rasar ned för berget där han bor.

I ett församlingsmöte för ett par månader sedan bestämde vi att mer metodiskt besöka sjukhusen. En av församlingens systrar, **Miriam**, tog sig an att leda uppgiften och varje söndag åker hon dit tillsammans med någon av vännerna i församlingen. För en tid sedan hade jag förmånen att få vara med och det var verkligen en upplevelse att se på vilket sätt Miriam arbetar. Metodiskt gick vi igenom sjuksalarna i det statliga barnsjukhuset. Först för att skaffa en snabb överblick om det finns någon patient som ser ut att behöva extra hjälp. Ibland fattas mediciner, blöjor, mat eller andra saker. Sedan placerar sig Miriam med sin följeslagare på en i varje sal strategiskt utvald plats och ropar ut Guds välsignelse över alla i sjuksalen för att sedan säga att vi nu ska bedja för patienterna. Det blir tyst i den annars så röriga salen. Patienter, mellan fem och tjugo i varje sal till antalet, och besökare, böjer i vördnad sina huvuden alltmedan Miriam beder till Gud för dem alla, högt och tydligt. Till sal efter sal går vi, samtalar med människor, uppmuntrar, bistår med ekonomisk hjälp till den som kanske behöver köpa mat, till den fattige som behöver en kostsam medicin och annat.

Miriam's man, **Eddie**, är relativt nyfrälst. Han har berättat hur han så gärna vill lära sig mer ur bibeln och få kunskap om Guds väg, men att han upplever så många hinder utefter vägen. Även han brinner för att besöka sjukhusen och hjälpa dem som har det svårt. Till saken hör att Miriam och Eddie har en sjuk son i tioårsåldern som måste byta blod ganska ofta. Det har lett till att de under många år tillbringat långa tider på sjukhuset tillsammans, och på nära håll fått se hur svårt många fattiga har det. Flera gånger tidigare tvingades Eddie själv pga om-

ständigheterna ut på gatan för att tigga ihop pengar till blod åt sin son.

Vid besöken på sjukhuset har vi träffat en haitisk pojke som heter **Furmite**. En läkare som arbetar där kom springande efter mig för att fråga om vi har möjlighet att hjälpa pojken. Han hade då varit inlagd i två veckor utan att några prover tagits, detta på grund av att det inte fanns några pengar. Vi tog oss an Furmite och såg till att hans undersökningar kunde påbörjas. Man befarade bland annat att han led av blodcancer. Nicholas och jag har besökt honom vid flera tillfällen och vi har nu fått veta att den cancer man tidigare befarat kan avskrivas. Samtliga prover gav negativa utslag. Läkaren säger just nu att det Furmite drabbats av är TBC varför vården nu inriktar sig på det området.

Kreoltalande Andrea, som har Yefrey inlagd på samma sjukhus, har varit till stor hjälp för pojken som inte kan ett enda ord spanska. Furmite är 13 år och kommer från Cap Haitien vilken är Haitis andra största stad, och ligger vid den norra kusten. Där bor han vanligtvis med sin mor och något eller några av sina äldre syskon. Sammanlagt var de åtta syskon men en har dött. En del av syskonen bor i Dominikanska Republikens andra största stad, Santiago. Furmite går i tredje klass. Då vi satt och samtalade försökte jag få ihop hans ålder med antal år han borde ha gått i skolan men det var inte lätt. Vad som framgick är att han kommer från en fattig familj där främst modern fått kämpa ihop försörjningen. Hon säljer ris, bönor och andra produkter genom att vandra runt på

Cap Haitiens gator. Furmite säger att det är modern som bekostar hans skolgång. Vi kommer att följa upp hans vård och ge all hjälp vi kan fram till dess han är redo att återvända hem. Eventuellt följer vi med honom tillbaka till sin familj i Haiti. Vi fortsätter att bedja för hela den familj vi kommit i kontakt med genom pojken. En av hans bröder blev väldigt gripen av den hjälp församlingen ställt upp med, en hjälp som kom efter att de kämpat länge utan att lyckas samla ihop tillräckligt mycket pengar till de prover som skulle tas.

Syskonen i fängelseförsamlingen kämpar tappert vidare i den hårda miljön. Vi har av fängelsemyndigheterna blivit betrodda med passerkort för flera av syskonen i Comunidad Maranata vilket betyder att ännu fler av oss nu kan besöka fängelserna utan att behöva ta hänsyn till allmänna besökstider. Det är många gånger svårt inspirera till att besöka fängelserna eftersom man lätt utsätts för obehagliga kroppsvisiteringar och även risken att andra olustiga och ibland farliga situationer snabbt kan blossa upp. Men just i Najayofängelset, där vi nu arbetat under flera års tid, bemöts vi med respekt och innehar idag ett stort förtroende. Fortsätt bedja för bröderna som av olika anledningar hamnat i fängelset men där genom församlingens idoga arbete fått möta Jesus till frälsning.

Avslutar med att hälsa till Er var och en med påminnelsen om att hålla fast vid uppdraget vi fått oss överlämnat. Jesus kommer snart och då ska vi alla få ta emot rättfärdighetens segerkrans. Gud välsigne Er alla! ■

Den europeiska domstolen

Koloss

Tanken om de mänskliga fri- och rättigheterna har sin rot i stoisk och kristen filosofi och bygger på grundtanken att människan har ett värde i sig själv, oberoende av ras, klass eller kön.

Den europeiska kommissionen om de mänskliga rättigheterna upprättades den 4 november 1950, två år efter det att FN:s generalförsamling antog en universell förklaring om mänskliga rättigheter, och kommissionen upprättade *Den Europeiska Domstolen för de mänskliga rättigheterna* (Europadomstolen) som ett dömande organ för de mänskliga rättigheterna.

Från en övervakande och kontrollerande position av de mänskliga rättigheterna har det inom såväl kommissionen som domstolen skett en dramatisk förskjutning inom vissa områden de senaste två-tre åren, mot ett statligt, totalitärt tänkesätt.

Låt mig nämna ett par exempel. I september 2006 beslöt EU-domstolen i Strasbourg att "*barns rätt till utbildning är överordnad föräldrarätten*".

Det principiella domslutet kan få stora konsekvenser för hela vår del av världen när det gäller utbildning, - och kommer att ge trängre villkor för hemundervisning och friskolor över hela Europa.

Under loppet av de sista 40 åren har det förts några hemundervisningsärenden

för Europadomstolen i Strasbourg. Tills nu har dessa domar gett relativt stort spelrum för föräldrarätten, så att hemundervisning på grund av livssyn eller på en pedagogisk grund har varit möjlig på ett acceptabelt sätt.

I den ovannämnda saken gör människorättsdomstolen en helomvändning. Den erkänner föräldrarättens betydelse, men den underordnar föräldrarätten barns rätt till utbildning.

Bakgrunden för beslutet i Europadomstolen var att ett tyskt föräldrapar önskade hemundervisning för sina barn, men att tysk lag förbjöd detta, och saken lades därför fram för Europadomstolen.

Allt tyder på att det fälldes en principiell dom i Strasbourg som skall gälla för hela Europa - alltså inte bara ett nationellt avgörande.

Europadomstolen inkluderar i utbildning också "*den sociala och integrerande aspekten i samhället*", och domstolen går långt i domen när den säger att "*skoldeltagande är en nödvändig del av barnens integreringsprocess i samhället*".

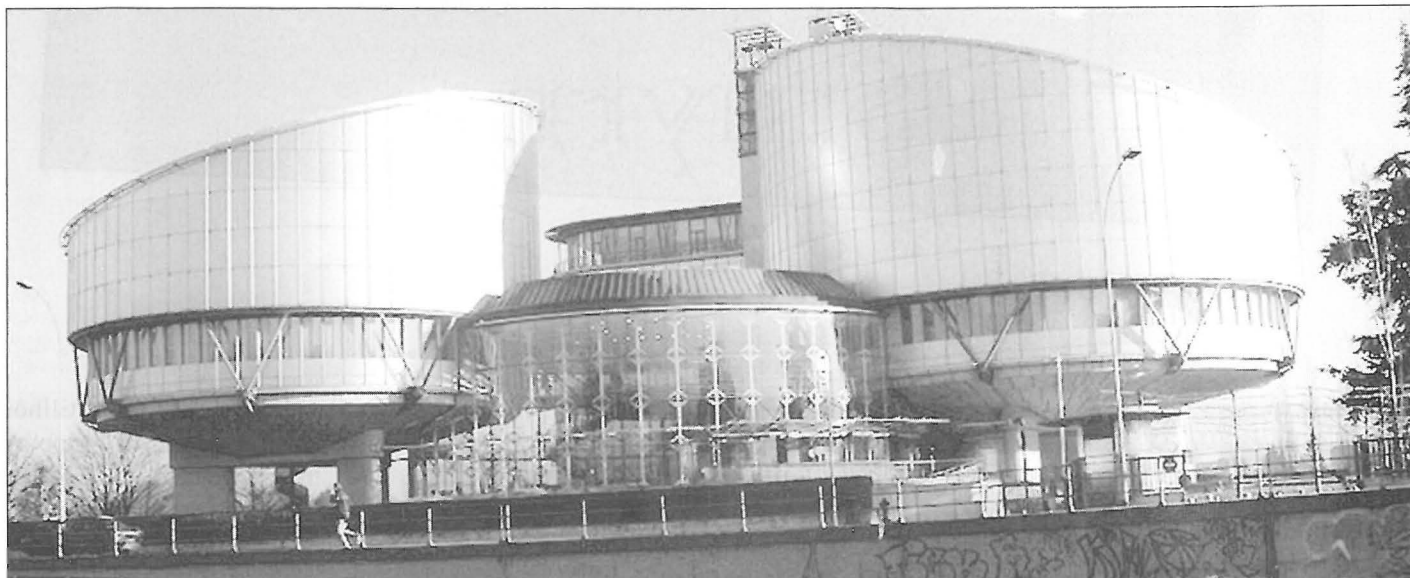
Detta kommer i realiteten att betyda att om föräldrarna har en livsåskådning eller en pedagogisk övertygelse som leder barnen ut från skolan, så kan skolmyndigheterna säga att föräldrarna på det sättet försvagar barnets utbildning eller möjlighet till samhällsintegrering, och resultatet kan bli att hemundervisning därför kan förbjudas - eller i värsta fall kriminaliseras.

Stöd missionen!
Pg.nr. 44 10 05-6

olen för de mänskliga rättigheterna

på lerfötter

Jan Egil Hafsahl granskar nya lagar i EU

Den europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, i Strassbourg

Europadomstolen reducerar föräldrarätten också på ett annat sätt när den uttalar domspremisserna att *"föräldrars religiösa påverkan av barn är otillbörlig om barnen inte förstår konsekvenserna av den påverkan de blir utsatta för"*.

Detta ger också argument i förhållande till att barn inte bara måste gå i skola, men i en offentlig skola.

Ångesten för utveckling av parallella samhällen i de enskilda länderna går att ta och känna på - och vi ser konturerna, inte bara av en föräldrarätt som fått munkavle, men munkavle på den fria församlingens grundläggande uppdrag att *"lära dem att hålla allt det jag har befallt er"*.

Människorättsdomstolens dom i en abortsak i mars i

år, är om möjligt ännu mer anmärkningsvärd och skrämmande. Den polska staten blev av domstolen dömd till ett betydande ersättningskrav för att ha nekat en kvinna abort år 2000.

Enligt polsk lag kan det bara beviljas avbrott av graviditet när denna hotar moderns liv och hälsa, när barnet blivit till genom våldtäkt eller incest eller när fostret är mycket sjukt eller skadat.

En tvåbarnsmor med nedsatt synförmåga ansökte om abort i samband med sin tredje graviditet av fruktan för att hon skulle få ännu sämre syn. Varken hennes ögonläkare eller gynekolog menade att risken var så stor att den kvalificerade till abort. Kvinnan stämde den polska staten, med god hjälp av organisationen Interights, ett Londonbaserat *"internationellt*

center för juridiskt skydd av de mänskliga rättigheterna". Kvinnan förlorade stort i den nationella rättsapparaten - och saken anmäldes därför till domstolen i Strasbourg. Då hade kvinnan redan fått sitt tredje barn.

När Domstolen för de mänskliga rättigheterna nu, med sex mot en domarröst, ger kvinnan medhåll i stämningen är det med argument som att kvinnans *"privatliv som den europeiska människorättskonventionen ger rätt till, har kränkts"*.

Domen i Strasbourg är på en ideologisk grundval, där Polen nu skall pressas till att anse abort vara en mänsklig rättighet. Domstolen säger egentligen att detta att vägra att dräpa ett barn, bryter mot människorättskonventionen, och gör följaktligen Domstolen för de mänskliga rätt-

tigheterna till moståndare till rätten till liv.

Domen skapar ett prejudikat som i förlängningen kan få skrämmande följder.

Lagstiftningen i hela vår västliga kultur ger kvinnan gudastatus över det liv hon bär - om än med något olik tidsavgränsning.

I Storbritannien går för närvarande debatten het runt förslaget från den brittiska gynekologi- och födelseföreningen, som öppnar för aktivt dråp på redan födda barn med funktionshämningar.

Vi ser med skräck emot den dag då Europadomstolen får sig förelagt ett klagomål från en mor eller far som av nationella domstolar har nekats rätten att dräpa sitt funktionshämmande barn.

När *"rätten skjuter upp som en giftig planta"* (Hos 10:4) återstår bara Guds dom. ■

Ett brev från den protestantiska församlingen i Smyrna

Rapporterat av Darlene N. Bocek

Här följer en skakande berättelse från Malatya i Turkiet. Nyligen döddes tre kristna bröder där för sin tro på Jesus. En av dem var från Izmir, det forna Smyrna. Brevet sändes ut som ett upprop till världens kristna, och är ett oerhört vittnesbörd om syskon som kämpar under fruktansvärda förhållanden.

Kära vänner.

Den gångna veckan har varit full av mycket sorger. Många av er har vid det här laget hört om den förödande förlust vi har haft här i en händelse som ägde rum i Malatya, en turkisk provins 300 engelska mil nordost om Antiokia, den stad där de troende först började kallas kristna (Apg. 11:26).

Onsdag morgon den 18 april 2007 förberedde sig den tyske missionären och fadern till tre barn, **Tilman**

Geske, att gå till kontoret. Han kysste sin hustru och sade därmed adjö, tog tid att omfamna sin son, och gav honom dessa oskattbara ord som minne: "Farväl, min son, jag älskar dig".

Tilman hyrde ett kontorsutrymme av Zirve publishing, där han utarbetade noter till den nya Turkiska Studiebibeln. Malatya Evangeliska Församling hade också sitt kontor där. En verksamhetsgren i församlingen är att Zirve trycker och sprider kristen litteratur till Malatya och näraliggande städer i östra Turkiet. I en annan del av staden sade den 35 år gamle pastor **Necati Aydi**, far till två barn, adjö till sin fru, och gick också han till kontoret. De hade morgonens bibelstudium och bönemöte som också några andra troende i staden skulle besöka. **Ugur Yuksel** begav sig också han till detta bibelstudium.

Ingen av dessa tre män visste att vad som väntade dem vid bibelstudiet var det

avgörande provet och tillämpningen av deras tro, som skulle avslutas med deras ingång i härligheten för att få ta emot rättfärdighetens krona av Kristus, och ära från alla de heliga som väntade på dem i Herrens närvaro.

På andra sidan staden gjorde tio unga män, alla under tjugio år, de sista förberedelserna för sin avgörande troshandling, då de skulle leva ut sin kärlek till Allah och sitt hat mot otrogna som de tyckte underminerade Islam.

På påskdagen hade fem av dem deltagit i ett evangelisationsmöte bara för inbjudna som pastor Necati och hans medarbetare hade ordnat i ett hotell i staden, i en konferenssal där. Männen var kända för de troende som "sökare". Ingen vet vad som skedde i dessa mäns hjärtan medan de lyssnade till evangeliet. Blev de påverkade av den helige Ande? Blev de överbevisade om synd? Hörde de evangeliet i sina hjärtans djup? Idag har vi bara början på berättelsen.

Dessa unga män av vilka en är son till en borgmästare

i Malatya provinsen, tillhör ett *tarik*, eller en grupp av "trogna troende" i Islam. Tarikatmedlemsskap är mycket respekterat här, det är som ett brödraskap. Det sägs fatiskt att ingen kan få en offentlig tjänst utan medlemsskap i ett tarik.

Dessa unga män bodde alla i samma sovsal, och de förberedde sig alla för inträdesexamensprov till universitetet.

De unga männen tog skjutvapen, brödknivar, rep och handdukar för sin avslutande handling i tro på Allah. De visste att det skulle bli mycket blodsutgjutelse. De kom i tid till bibelstudiet, ca kl 10.

De kom, och uppenbarligen hade bibelstudiet inletts. Enligt rapporter, började angreppet efter att Necati hade läst ett kapitel ur Bibeln. Pojkarna band Ugurs, Necatis och Tilmans händer och fötter vid stolar och medan de videofilmade sitt verk med mobiltelefoner, torterade de våra bröder i nära tre timmar.

Grannarna på arbetsplatser nära tryckeriet sade senare att de hade hört skrikande, men förmodade att ägarna hade

ett familjegräl, och de lade sig inte i det.

Under tiden hade **Gokhan**, en annan troende, och hans fru en ledig morgon. Han sov till kl 10, åt en rejäl frukost, och till slut vid 12.30 tiden kom han och hans hustru till kontoret. Dörren var låst från insidan, och hans nyckel gick inte att använda. Han ringde, och även om signalen gick fram så hörde han ingen telefon ringa därinne. Han ringde sina bröders mobiltelefoner och till slut svarade Ugur på sin telefon. "Vi är inte på kontoret. Gå till hotellmötet. Vi är där. Vi kommer dit", sade han kryptiskt. Medan Ugur talade hörde Gokhan i

Necati Aydi, Tillman Geske och Ugud Yuksel.

telefonens bakgrund gråt och ett underligt, morrande ljud.

Han ringde polisen, och den närmaste polisofficeren kom efter fem minuter. Han bankade på dörren, "Det är polisen, öppna!" Till att börja med trodde polisen att det var ett familjebråk. Vid den tidpunkten hörde de ännu ett morrande och ett gurglande läte. Polisen uppfattade det som ljud av plågade människor. Han osäkrade sin pistol och försökte om och om igen att bryta igenom dörren. En av de rädda angriparna låste upp dörren för polismannen, som gick in och fick se en kuslig scen.

Tilman och Necati hade blivit slaktade, praktiskt taget halshuggna med sina halsar uppskurna från öra till öra. Ugurs hals var på liknande vis uppskuren, och han var knappt vid liv.

Tre angripare framför polismannen släppte sina vapen.

Under tiden hörde Gokhan ett skrikande ljud från gatan. Någon hade fallit från deras kontor tre trappor upp. När han sprang ned fann han en man på marken, som han senare kände igen, han hette Emre Gunaydin. Han hade svår huvudvärk, och han morrade på ett underligt vis. Han hade försökt klättra nedför stuprännan för att undkomma, och när han tappade fästet så drösade han ner på marken. Det verkar som om han var främste ledaren för angriparna. En annan angripare upptäcktes där han gömde sig på en lägre balkong.

För att reda ut detta måste vi återvända sex år tillbaka i tiden. I april 2001 började Turkiets Nationella Säkerhetsråd (Milli Güvenlik Kurulu) ta i beaktande att Evangeliska Kristna utgjorde ett hot mot den nationella säkerheten, av samma slag som al-Qaida och PKK-terrorister. Uttalanden som gjordes i pressen av politiker, kolumnister och

kommentatorer har tänt ett hat mot missionärer, som de menar mutar unga människor till att byta religion.

Efter det beslutet 2001 började attacker och hot mot församlingar, pastorer och kristna. Bomber, fysiska attacker, verbala och skrivna smädelser är bara några av de sätt på vilka kristna utsätts. Mest typiskt är användningen av massmedial propaganda.

Från december 2005, efter att ha haft ett långt möte om den kristna faran, började hustrun till den tidigare premiärministern **Ecevit**, historikern **Ilber Ortayli**, professor **Hasan Unsal**, politikern **Ahmet Tan** och författaren/propagandisten **Aytunc Aytindal**, var och en på sitt professionella fält, att vända allmänhetens uppmärksamhet mot den hotande fara som bestod i kristna som ville "köpa deras barns själar". Dolda ka-

meror i kyrkor har tagit bilder från gudstjänster och använt dessa för att väcka sensation och verka fram fruktan och antagonism gentemot kristendomen.

I en officiell TV-sänd reaktion från Ankara syntes Turkiets inrikesminister hänle när han talade om angreppet på våra bröder. Mitt under en allmän vrede och protest mot händelsen, och för religionsfrihet och åsiktsfrihet, så genljuder media och officiella kommentarer av samma budskap: "Vi hoppas ni har lärt er en läxa. Vi vill inte ha kristna här."

Det har visat sig att detta var en organiserad attack, där en vuxen tarikatledare hade tagit initiativet. Som vid Hrant Dink - mordet i januari 2007, och mordet på en katolsk präst **Andrea Santoro** i februari 2006, så användes

Ur Uppenbarelseboken:

-Och skriv till Smyrnas församlings ängel: "Så säger den förste och den siste, han som var död och åter har blivit levande:

-Jag känner din bedrövelse och din fattigdom - dock, du är rik! - och jag vet vilken försmädelse du utstår av dem som säga sig vara judar, men icke äro detta, utan äro en Satans synagoga.

-Frukta icke för det som du skall få lida. Se, djävulen skall kasta somliga av eder i fångelse, för att I skolen sättas på prov; och I skolen få utstå bedrövelse i tio dagar. Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona,

-Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna. Den som vinner seger, han skall förvisso icke lida någon skada av den andra döden." (Upp 2:8-11)

yngre för att utföra religiösa mord, eftersom den allmänna sympatien för de unga är stor, och de får lägre straff än de vuxna som utför samma brott. Också föräldrarna till dessa barn tar ställning för deras handlande. Modern till den 16 årige pojken som dödade den katolska prästen såg in i kameran när hennes son fördes till fängelset, och sade: *"han kommer att avtjäna strafftiden för Allah"*.

De unga männen som var inblandade i mordet hålls för närvarande i arrest. Idag har det sagts i nyhetsrapporterna att de kommer att behandlas som terrorister, så deras ålder kommer inte att påverka det hårda straffet. Angriparen Emre Gunaydin är fortfarande under intensivvård. Utredningen koncentreras omkring honom och hans kontakter, och man säger att allt faller samman om han inte tillfrisknar.

Församlingen i Turkiet besvarade detta på ett sätt som ärade Gud, då hundratals troende och dussintals pastorer kom med flyg så fort de kunde, för att bistå den lilla församlingen i Malatya och för att uppmuntra de troende, ta hand om juridiska frågor och representera de kristna inför media.

När **Susanne** uttryckte sin

önskan att begrava sin make i Malatya, så var det många komplikationer. Emellertid blev Tillman slutligen begravd på en gammal, armenisk kyrkogård den 20 april.

Ugur begravdes av sin familj i en Alevi-muslimsk ceremoni i sin hemstad Elazığ. Hans troende fästmostod i skuggorna och betraktade hur hans familj och hans vänner in i döden vägrade att acceptera den tro som Ugur så länge hade bekant och som han hade dött för.

Necatis begravning ägde rum i hans hemstad Izmir, den stad där han kom till tro. Mörkret förstår inte ljuset. Fastän församlingarna uttryckt att de förlåtit vad som ägt rum, skulle man i alla fall inte lita på de kristna. Innan man tillät att kistan fördes ombord på planet från Malatya, så gick den igenom två separata röntgenkontroller, då man ville försäkra sig om att den inte var full med sprängmedel. Så brukar man inte göra med muslimers kistor.

Necatis begravning var en vacker händelse. Som en glimt av himmelen, kom tusentals turkiska kristna och missionärer för att visa sin kärlek till Kristus och ge sina hedersbetygelser åt denne man som hade blivit utvald att dö för Kristus. Necatis hustru **Shemsa** sade

inför världen:

-Hans död var full av mening, därför att han dog för Kristus och han levde för Kristus... Necati var en gåva från Gud. Jag känner mig hedrad för att han kom in i mitt liv, jag känner mig krönt med ära. Jag vill vara värdig denna ära.

Frimodigt tog de troende ställning vid Necatis begravning, de tog risken att synas offentligt och på samma sätt bli utsatta. Som väntat deltog anti-terror polismyndigheten och videofilmade var och en som kom till begravningen, för framtida bruk. Guds-tjänsten firades utanför Boca Baptistförsamling, och Necati begravdes på en liten kristen kyrkogård i utkanterna av Smyrna.

Två assisterande guvernörer från Izmir betraktade högtidligt det hela från första raden. Dussintals nyhetsbyråer var där och dokumenterade händelsen med direktsändningar och bilder. Vem vet vilket intryck som begravningen har gjort på dem som såg den? Detta är början av deras berättelse också. Bed för dem.

I en TV-intervju som återgavs på första sidorna i de största nyhetstidningarna i Turkiet, uttryckte Susanne Tillman sin förlåtelse. Hon ville inte ha hämnd, sade hon till reportrarna. *"O, Gud, förlåt dem, för de vet inte vad de gör"*, sade hon, och instämde

av hela sitt hjärta i Kristi ord på Golgata. (Luk. 23:34)

I ett land där blodshämnd för blodsgärning är så normalt som att andas, har många, många rapporter kommit till församlingens kännedom om hur denna kommentar från Susanne Tillman har förändrat liv. En kolumnist skrev om hennes kommentar: *"Hon sade i en mening vad tusen missionärer inte har kunnat få fram på tusen år."*

Missionärerna i Malatya kommer förmodligen att flytta därifrån, när deras familjer och barn blivit offentligt identifierade som måltavlor för den fientliga staden. De kvarvarande tio troende är gömda. Vad kommer att hända med denna församling, detta ljus i mörkret? Mest sannolikt är att den blir underjordisk. Bed om visdom, att turkiska bröder från andra städer kommer för att leda församlingen som saknar ledare. Skulle vi inte bekymra oss för den stora staden Malatya, en stad som inte vet vad den gör? (Jonas 4:11)

När vår pastor **Fikret Bosesic** följde med en broder för att göra ett uttalande i Security Directorate (säkerhetsdirektoratet) i måndags, så föstes de in på antiterror-avdelningen. På väggen hängde

TURKIET

Antal invånare: 74 200 000 (2006)

Statsskick: republik, enhetsstat

Yta: 779 452 km²

Huvudstad: Ankara

Folkgrupper: turkar 81%, araber 1,5%, merparten av de övriga är kurder.

BNP per invånare: 5 202 US dollar (2006)

Språk: turkiska är officiellt språk; kurdiska är största minoritetsspråk

Religion: islam (sunnī)

(Källa: www.ui.se)

en väldig karta som täckte hela väggen och som listade alla terrorceller som fanns i Izmir, i olika kategorier. I en framträdande kolumn fanns listade alla evangeliska församlingar i Izmir. Mörkret förstår inte ljuset. "Dessa män som har uppviglat hela världen har nu också kommit hit." (Apg. 17:6)

Bed för församlingen i Turkiet. "Bed inte emot förföljelsen, bed om uthållighet", vädjar pastor Bosc.

Församlingen är i ett bättre tillstånd efter att ha förlorat sina bröder; frukten i våra liv, den förnyade tron, den

brinnande önskan att sprida evangeliet för att driva bort mer mörker i Malatya... allt detta är sådant man inte kan ångra. Bed att vi står starka mot yttre motstånd och bed särskilt att vi står starka i inre konflikter med synd, vår verkligt nedbrytande svaghet.

Vi vet att Kristus Jesus var där när våra bröder gav sitt liv för Honom. Han var där, liksom Han var med när Stefanus blev stenad i åsynen av Saulus från Tarsus.

En dag kommer videofilmen av våra bröders död kanske att avslöja mer för

oss om den styrka vi vet att Kristus gav dem för att utvärda sitt sista kors, om den frid som Guds Ande utrustade dem med till att lida för sin älskade Frälsare. Men vi *vet* att Han inte övergav dem. Vi *vet* att deras sinnen var fulla av Skriften som styrkte dem att härda ut, medan mörkret försökte undertrycka det okuvliga ljuset från Evangeliet. Vi *vet*, att på vilket sätt det nu var möjligt för dem, med en blick eller ett ord, så uppmuntrade de varandra att stå starka. Vi *vet att de visste* att de snart skulle få vara med Kristus.

Vi känner inte till detaljerna. Vi känner bara det slag av rättvisa som antingen blir tjänad eller ej på den här jorden.

Men vi ber, och vi uppmanar er att bedja, att en dag åtminstone någon av de fem pojkarna kommer till tro på grund av det vittnesbörd som Tillman Geske gav i döden, då han gav sitt liv som en missionär för sina älskade turkar, och det vittnesbörd i döden som frambars av Necati Aydin och Ugur Yuksel, Kristi första martyrer från den turkiska församlingen. ■

izmirprotestan@gmail.com
www.izmirprotestan.org

VITNESBÖRD FRÅN TEMADAGAR OM FÖRSAMLINGENS IDENTITET

Ett möte med Jesus

Roger Lindroos

Jag satt och tänkte på det här med identiteten. När vi var ute och evangeliserade första maj hade man rustat på många ställen i stan för demonstration. Jag tänkte på detta att människor är klädda på ett speciellt sätt.

När vi kom till Sergels torg, var det vänsterinriktade ungdomar där. Man hade en tydlig klädkod som gällde. Om man har den här åsikten, den här politiska övertygelsen är man klädd så här. Någon speciell mössa, eller något som gör att man märker att det är en vänsteraktivist. Man ser också om det är en moderat. Generellt alltså. Det var en kvinna där som flög på mig. Vi hade traktater om aborter och

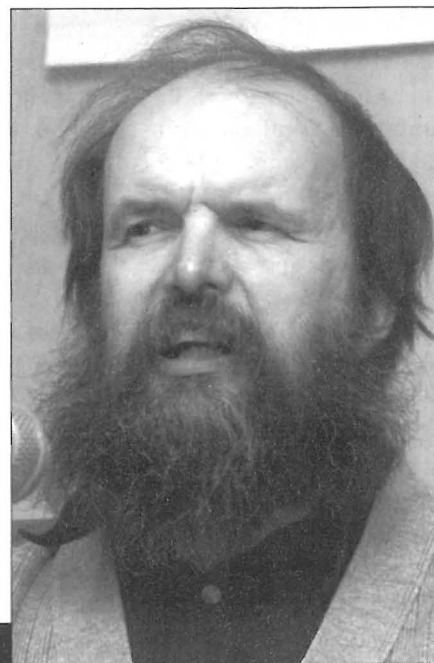
hon var rasande. Hon hade dagen till ära en röd kappa på sig. Hon var den sorten... Jag tyckte det var intressant att iakttä detta med klädernas och det yttres betydelse för identiteten.

Hur är det med oss som Jesu efterföljare? Hur är vi klädda? Det handlar inte om våra yttre kläder. Och det är inget man sätter på sig lättsinnigt, utan något Gud utrustar oss med. Jag tänker på vapenrustningen som vi måste vara iklädda. Det är detta som måste känneteckna oss. Det är inget man bara tar sig, det sker efter ett möte med Jesus, då man får ett djupt förhållande till honom. Om vi tappar den första kärleken, tappar vi också klädnaden. Vi tappar vår identitet.

Då kan det bli verksamhet, ett invariant mönster. Det är också farligt för oss i vår vardag. Det är viktigt att vi har Guds kraft i vårt vardagsliv. Det som präglar våra handlingar får inte vara ett invariant mönster, men en kärlek till Jesus och kärlek till varandra. Då blir vårt tal ett annat tal. Vi ser inte bara det svåra, det jobbiga och negativa hos den ene eller andre, eller det ena eller andra vi sysslar med. Det blir mera en kärlekssak, en trons gärning. Vi är glada: tänk att jag får vara med och tjäna. Just det tror jag måste vara mycket av vår identitet: Vår glädje att få tjäna Jesus. Då finns också möjlighet för oss att komma framåt på den smala vägen. Amen. ■

NÄR DOMEN BEGYNNER

Bibelstudium av Hans Lindelöw

-Ty tiden är inne att domen skall begynna, och det på Guds hus; men om begynnelsen sker med oss, vad bliver då änden för dem som icke hörsamma Guds evangelium? Och om den rättfärdige med knapp nöd bliver frälst, "huru skall det då gå den ogudaktige och syndaren"? (1 Petr 4:17-18)

Dessa två verser talar om domen och att den begynner på Guds hus. Vi kan i historien se exempel på hur detta har gått till och vad det har inneburit. Gamla Testamentet erbjuder flera exempel där vi tydligt och klart ser hur det går till när domen begynner på Guds hus.

Varför begynner domen på Guds hus, vad ligger överhuvudtaget i begreppet "domen"? Vi går till första Samuelsboken, och ser där att det som hade skett på den tiden var ett väldigt förfall just i Guds hus. Ett påtagligt avfall beskrivs i andra kapitlet. Man anar när man läser tidigare böcker i bibeln att även om det inte så konkret steg för steg beskrivs vad som skedde där, så är det ändå påtagligt, exempelvis i Domarboken, hur Guds hus är frånvarande. Det finns knappast något exempel på att tabernaklet och allt det som beskrivs i Moseböckerna får så mycket utrymme. Vi tänker på hur mycket utrymme som ges åt berättelsen om hur tabernaklet överlämnas och

sedan också upprättas. I andra, tredje, fjärde och femte Moseböckerna ägnas en hel del utrymme åt detta som alltså är det gammeltestamentliga uttrycket och manifestationen av Guds hus, men i Domarboken nämns det inte. Det liksom försvinner ur historien, och det verkar inte som prästerna spelar någon större roll. De präster som förekommer verkar vara ganska slarviga och ansvarslösa typer, nästan håglösa, utan minsta tecken på att de fattat eller förnummit vad det är att vara en Herrens tjänare.

Förfallet beskrivs i första Samuelsboken. Det fanns ett rofferi, då prästerna roffade åt sig själva vad som frambars, vad som offrades. Det var ett slarv med livsstilen och det står så här:

-Och en gudsman kom till Eli och sade till honom: "Så säger HERREN: Har jag icke uppenbarat mig för din faders hus, när de ännu voro i Egypten och tjänade Faraos hus? Och har jag icke utvalt honom bland alla Israels stammar till präst åt mig, till att offra på mitt altare och antända rökelse och bära efod inför mitt ansikte? Och gav jag icke åt din faders hus Israels barns alla eldsoffer?

-Varför förtrampen I då de slaktoffer och spisoffer som jag har påbjudit i min boning? Och huru kan du ära dina söner mer än mig, så att I göden eder med det bästa av var offergåva som mitt folk Israel bär fram? (1 Sam 2:27-29)

Bara inledningen är väldigt allvarlig. "Har jag icke uppenbarat mig för din faders hus..." Det profetiska budskapet knöt an till detta att Gud hade uppenba-

rat sig och när han hade uppenbarat sig fanns ett ansvar för denna uppenbarelse. Det var precis här som det hade brutit, då man hade tappat kontakten med själva uppenbarelsen, man hade glömt detta och det hade fallit i glömska. Nu kommer Herrens tjänare, gudsmannen och påminner. Nu kommer domen och den begynner på Guds hus. Har jag icke uppenbarat mig? Det var den avgörande punkten. Detsamma gäller många århundraden senare när vi kommer till Davids och Salomos tid. Då fanns det mycket uppenbarelsen, då Gud talade och uppenbarade sig. Han uppenbarade sig för Salomo och när han så småningom dömde honom handlade det just om detta. Salomo var märklig, han ägnade sig väldigt mycket åt Guds hus.

I första Konungaboken talas om att Salomo fick uppdraget att bygga Herrens tempel. Tidigare fanns Guds hus, men då i form av ett tält. Visst är det gripande när David vill bygga ett tempel åt Herren, men Herren sänder också då en profet som säger: Du ska inte bygga det här templet, utan den son som utgår från ditt liv ska göra det. Vidare säger Gud: "Jag har ju inte bott i något hus, och jag har heller aldrig begärt att få göra det. Jag har flyttat omkring i ett tält."

Men nu skulle i alla fall Salomo bygga ett hus, ett tempel, och han gjorde det. Man kan säga att han gjorde väldigt mycket för Guds hus. Han fick visdom och ljus från Gud. Han gjorde väldigt

mycket för Guds hus, men han gjorde ännu mer för sitt eget hus. Det var litet märkligt med honom och hans vishet. Han arbetade sju år på Herrens tempel, men han arbetade i 13 år på sitt eget hus. Döljer sig något här? Hans hjärta avföll från Herren.

-Och HERREN blev vred på Salomo, därför att hans hjärta hade avfallit från HERREN, Israels Gud, som dock två gånger hade uppenbarat sig för honom, och som hade givit honom ett särskilt bud angående denna sak, att han icke skulle följa efter andra gudar, ett HERRENS bud som han icke hade hållit. (1 Kon 11:9-10)

I första Samuelsboken läste vi "Har jag icke uppenbarat mig för din faders hus, när de ännu voro i Egypten..." Här står det: "Herren blev vred på Salomo därför att hans hjärta hade avfallit från Herren, Israels Gud, som dock två gånger hade uppenbarat sig för honom..." Här ser vi att det har en särskild betydelse när Gud uppenbarar sig. Då han har uppenbarat sig för en människa, gör han henne också ansvarig för den här uppenbarelsen.

När domen begynner, ser vi, både i 1 Samuelsboken och i 1 Konungaboken att det talas med utgångspunkt från att Herren har uppenbarat sig. Detta är en väldigt allvarlig sak; *han har uppenbarat sig.*

I Petrus första brev läste vi hur aposteln satte saker mot varandra, faktum är att det här ordet påminner något om ett ord i Hebréerbrevet:

-Låtom oss icke övergiva vår församlingssamfund, såsom somliga hava för sed, utan må vi förmana varandra - detta så mycket mer som I sen huru "dagen" nalkas.

-Ty om vi med berätt mod synda, sedan vi hava undfått kunskapen om sanningen, så återstår icke mer något offer för våra synder... (Hebr 10:25-26)

Lägg märke till "kunskapen om sanningen" - det är det som är uppenbarelsen. Det står vidare:

-...utan allenast en förskräcklig väntan på dom och glöden av en eld som skall förtära motståndarna. Den som föraktar Moses' lag, han skall "efter två eller tre vittnens utsago" dödas utan barmhärtighet; huru mycket svårare straff tron I icke då att den skall anses värd, som förtrampar Guds Son och aktar förbundets blod för orent - det i vilket han har blivit helgad - och som smådar nådens Ande! (Hebr 10:27-29)

Vad är egentligen skillnaden här? I 1 Sam talas om att förtrampa och i Hebréerbrevet står det också om att förtrampa; att förtrampa Guds son. Om man fått del

av den uppenbarelsen och det ljuset, då ansvarar man för detta. Förhållandena blir också på ett särskilt sätt angelägna.

-Den som föraktar Mose lag, han skall efter två eller tre vittnens utsago dödas utan barmhärtighet, hur mycket svårare straff tror ni inte då att den ska anses värd som förtrampar Guds son? (v 28)

I 1 Petr, står det så här:

-Ty tiden är inne att domen skall begynna, och det på Guds hus; men om begynnelsen sker med oss, vad bliver då änden för dem som icke hörsamma Guds evangelium? Och om den rättfärdige med knapp nöd bliver frälst, "huru skall det då gå den ogudaktige och syndaren"?

Det är ändå inte riktigt detsamma, det finns skillnader här.

Vad sa gudsmannen egentligen i 1 Sam 2? Vi kan läsa hela det här budskapet för det kommer att innehålla väldigt mycket av "så säger Herren".

-Och en gudsmän kom till Eli och sade till honom: "Så säger HERREN: Har jag icke uppenbarat mig för din faders hus, när de ännu voro i Egypten och tjänade Faraos hus? Och har jag icke utvalt honom bland alla Israels stammar till präst åt mig, till att offra på mitt altare och antända rökelse och bära efod inför mitt ansikte? Och gav jag icke åt din faders hus Israels barns alla eldsoffer?"

-Varför förtrampen I då de slaktoffer och spisoffer som jag har påbjudit i min boning? Och huru kan du ära dina söner mer än mig, så att I göden eder med det bästa av var offergåva som mitt folk Israel bär fram?

-Därför säger HERREN, Israels Gud: Vål har jag sagt att ditt och din faders hus skulle få göra tjänst inför mig evärdligen. Men nu säger HERREN: Bort det! Ty dem som ära mig vill jag ock ära, men de som förakta mig skola komma på skam.

-Se, dagar skola komma, då jag skall avhugga din arm och din faders hus' arm, så att ingen skall bliva gammal i ditt hus. Och du skall få se min boning lida nöd, trots allt det goda som vederfares Israel. Och ingen skall någonsin bliva gammal i ditt eget hus.

-Dock vill jag icke från mitt altare utrota var man av din släkt, så att jag kommer dina ögon att förtvina och din själ att förmäktas; men alla som växa upp i ditt hus skola dö, när de hava hunnit till manlig ålder. Och tecknet härtill skall för dig vara det som skall övergå dina båda söner Hofni och Pinehas: på en och samma dag skola de båda dö.

-Men jag skall låta en präst uppstå åt mig, som bliver beständande, en som gör efter vad i mitt hjärta och min själ är; åt honom skall jag bygga ett hus som bliver beständande, och han skall göra tjänst inför min

smorde beständigt. Och var och en som bliver kvar av ditt hus skall komma och falla ned för honom för att få en silverpenning eller en kaka bröd; han skall säga: "Anställ mig vid någon prästsyssla, så att jag får en bit bröd att äta." (1 Sam 2:27-36)

Varenda vers kastar ljus över saker och ting som sker i framtiden, över det som är villkoren för tjänsten. Villkoren för hur man bör förhålla sig i Guds hus och konsekvenserna av att man inte har klart för sig hur man bör förhålla sig i Guds hus. Konsekvensen av att man inte inser allvaret det innebär att ha fått en uppenbarelse, när Gud har uppenbarat sig och när han har talat. Det står i vers 32 om en dom över prästen: "Du ska få se min boning lida nöd, trots allt det goda som vederfares Israel och ingen skall någonsin bli gammal i ditt eget hus."

När Petrus skriver sitt andra brev går han egentligen in och utvecklar den här tanken ytterligare. "Tiden är inne att domen ska begynna och det på Guds hus."

När Jesus kallar, så talar han inte om den breda och bekväma vägen, han talar inte om något som tillmötesgår människans krav på alla möjliga former av bekvämlighet, förlustelser, underhållning eller nöjen. Han talar om en trång port och en smal väg och det finns redan i början av hans undervisning. Han presenterar villkoren. Att komma till Jesus är att komma till något trångt, komma till svårigheter, att komma till en plats där man får erfara mycket motstånd. Beroende på hur vi reagerar på det här motståndet så kommer det att antingen förvandlas till sin karaktär, därför att vi lär oss se meningen med det och de större sammanhangen, eller så kommer det att befästas som ett helt meningslöst motstånd. Här är någonting av domen.

Domen begynner på Guds hus och gudsmannen som kom till Eli talade om vad domen innebar. De skulle få se något trångt, de skulle få se svårigheter, och Jesus ändrar inte på de villkoren. Var och en, står det, som kommer till honom "måste saltas med eld". Då talar han om förhållanden i Guds hus. Vart offer skall med salt saltas, var människa måste saltas med eld. Villkoren är klart uttalade.

Man kan fundera på Jesu person. Jesus kom enligt löften. "Forntida heliga profeters mun" hade förutsagt detta. Forntida heliga profeters mun hade förutsagt och i tidens fullbordan kom Jesus Guds Son till Guds hus. Nu

inbröt en ny tid, det kom ett nytt förbund. Nu skulle väl allt motstånd vara borta då, när han kom?

Men den som fick möta motstånd i Guds hus var just han, Jesus. Han kom, står det, för att fullgöra. En väldigt märklig och stor uppgift.

Både Gamla och Nya Testamentet säger att när det gäller Jesus, så var villkoren på många sätt väldigt annorlunda. Men det verkar som om en modern Kristustolkning gärna vill höja honom över svårigheter och villkor.

Då vi kommer till tro på honom anser vi oss också bli höjda över allting. Då ska vi inte behöva ha svårigheter, vi behöver inte möta motstånd, vi behöver inte erfara konflikter, för nu är det ett nytt förbund, nu gäller löftena osv. Jag vill inte säga att det här skulle vara fel på alla punkter, men tyvärr väldigt ofta, och även falskt. Jesus kom till Guds hus. Det finns ingen som har mött sådant motstånd som han. Det var fråga om han överhuvudtaget kunde röra sig på området. Man skockades omkring honom, skriftlärde, sadducéer och fariséer ställde svåra frågor och allt gick ut på en sak - att snärja honom. De försökte snärja honom genom hans egna ord, genom hans eget tal.

Fjärde kapitlet i Petrus första brev ger i

dömas, likväl till anden skulle få leva, så som Gud lever.

-Men anden på allting är nu nära. Varen alltså besinningsfulla och nyktra, så att I kunnen bedja. Och varen framför allt uthålliga i eder kärlek till varandra, ty "kärleken överskyler en myckenhet av synder".

-Varen gästvänliga mot varandra utan knot, och tjänen varandra, var och en med den nådegåva han har undfått, såsom goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd.

-Om någon talar, så vare hans tal i enlighet med Guds ord, om någon har en tjänst, så sköte han den efter måttet av den kraft som Gud förlänar, så att Gud i allt bliver ärad genom Jesus Kristus. Honom tillhör äran och vädret i evigheternas evigheter, amen.

-Mina älskade, förundren eder icke över den luttringseld som är tänd bland eder, och som I till eder prövning måsten genomgå, och menen icke att därmed något förunderligt vederfares eder; utan ju mer I fån dela Kristi lidanden, dess mer mån I glädja eder, för att I ock mån kunna glädjas och fröjda eder vid hans härlighets uppenbarelse.

(1 Petr 4:1-13)

Att komma till Guds hus är inte att komma undan svårigheter och lidanden. Det har det aldrig varit. Att komma till Guds hus, är framförallt att vara en Jesu efterföljare, att vandra i hans fotspår som

det var Esra och Nehemja. Nehemja återvände därför att han fått rapporter om hur eländig situationen var, och det grep honom så, att han utbad sig tillstånd av konungen. Esra var en mycket märklig Herrens tjänare. Han återvände inte för att han fick några rapporter, som Nehemja, utan han återvände för att konungen i Persien fick en uppenbarelse, att han skulle ge det judiska folket friheten att återvända och dessutom framföra att de skulle bygga upp Guds hus. Tiden gick och maktskiften följde. Nya makthavare tillträdde, som inte alls ville understödja bygget på Guds hus. Motståndet växte och förstärktes genom konspiratoriska brev som sändes från Palestina, från personer som inte själva tillhörde det judiska folket, till myndigheterna i Persien, till konungen Artasastas där, med begäran om att bygget skulle hindras och avslutas, vilket också skedde.

Det står så här:

- Då gav konung Darejaves befallning att man skulle göra efterforskningar i kansliet i Babel, där skatterna nedlades. Och i Ametas borg, i hövdingdömet Medien, fann man en bokrulle i vilken följande var upptecknat till hågkomst:

- "I konung Kores' första regeringsår gav konung Kores denna befallning: 'Guds hus i Jerusalem, det huset skall byggas upp till att vara en plats där man frambär offer;

"Härmed giver jag befallning att om någon överträder denna förordning så skall en bjälke brytas ut ur hans hus och på den skall man upphänga och fästa honom..."

sin helhet en enorm undervisning om just villkoren. Det står så här från början:

-Då nu Kristus har lidit till köttet, så väpnen ock I eder med samma sinne; ty den som har lidit till köttet har icke längre något att skaffa med synd. Och leven sedan, under den tid som återstår eder här i köttet, icke mer efter människors onda begärelser, utan efter Guds vilja.

-Ty det är nog, att I under den framfarna tiden haven gjort hedningarnas vilja och levat i lösaktighet och onda begärelser, i fylleri, vilt leverne och dryckenskap och i allahanda skamlig avgudadyrkan, varför de ock förundra sig och smäda eder, då I nu icke löpen med till samma liderlighetens pöl.

-Men de skola göra räkenskap inför honom som är redo att döma levande och döda. Ty att evangelium blev förkunnat jämväl för döda, det skedde, för att dessa, om de än till köttet blevo dömda, såsom alla människor

hans efterföljare och att vara delaktig i honom, delaktig i hans lidanden, möta trånga villkor, möta svårigheter och motstånd.

Vi har en uppenbarelse, en uppenbarelse av honom att ta ansvar för, och den kristna församlingen ska bygga på och bestå genom den. Simon Petrus fick uppenbarhet för sig vem han var - här finns också otroligt intressanta saker som har att göra med de grundläggande villkoren för tjänsten, för efterföljelsen, för hur vi ska förstå Guds hus och vad det betyder att domen begynner på Guds hus. "Förundra er icke över den luttringseld som är tänd..."

Låt oss läsa i Esra, kap 6. Då folket återvänt från den babyloniska fångenskapen byggde de på Guds hus. Vi läser om framför allt två personer som återvände,

och dess grundvalar skola göras fasta. Det skall byggas sextio alnar högt och sextio alnar brett, med tre varv stora stenar och med ett varv nytt trävirke; och vad som fordras för omkostnaderna skall utgivas från konungens hus.

-De kärl av guld och silver i Guds hus, som Nebukadnessar tog ur templet i Jerusalem och förde till Babel, skall man ock giva tillbaka, så att de komma åter till sin plats i templet i Jerusalem, och man skall sätta in dem i Guds hus."

- Alltså, du Tattenai, som är ståthållare i landet på andra sidan floden, och du Setar-Bosenai, och I afarsekiter, de nämndas medbröder på andra sidan floden: hållen eder fjärran därifrån. Lämnen arbetet på detta Guds hus ostört. Judarnas ståthållare och judarnas äldste må bygga detta Guds hus på dess plats.

-Och härmed giver jag befallning om huru I skolen förfara med dessa judarnas äldste, när de bygga på detta Guds hus. Av de pen-

ningar som givas åt konungen i skatt från landet på andra sidan floden skall vad som fordras för omkostnaderna redligt utgivas åt dessa män, så att hinder icke uppstår i arbetet.

-Och vad de behöva, ungtjurar, vädurar och lamm till brännoffer åt himmelens Gud, så och vete, salt, vin och olja, det skall, efter uppgift av prästerna i Jerusalem, utgivas åt dem dag för dag utan någon försummelse, för att de må kunna frambära offer, till en välbehaglig lukt åt himmelens Gud, och för att de må bedja för konungens och hans söners liv.

-Och härmed giver jag befallning, att om någon överträder denna förordning, så skall en bjälke brytas ut ur hans hus, och på den skall man upphänga och fästa honom, och hans hus skall göras till en plats för orenlighet, därför att han har så gjort. (Esra 6:1-11)

Det här är ett av de sällsynta tillfällen i historien då även de stora och mäktiga i världen förstår saker och ting, förstår Guds rikes verkligheter, Guds folks behov. Judarna, Guds församling, fick hjälp att bygga upp sitt hus, och hjälpen kom från ingen mindre än konungen i Persien, som på den tiden var världens starke. Arbetet ansågs oerhört viktigt och förhållningsreglerna var att *"hinder får icke uppstå i arbetet..."* Då det handlar om att bygga upp Guds hus är det dessa viktiga riktlinjer som gäller: *"Hinder får icke uppstå i arbetet..."*

"Härmed giver jag befallning att om någon överträder denna förordning så skall en bjälke brytas ut ur hans hus och på den skall man upphänga och fästa honom..." Bjälke, det var när någon lade hinder i arbetet, då skulle han straffas på detta sätt. Det här skedde vid återvändandet från fångenskapen i Babylon, fem- eller sexhundra år före Kristus, då de var stadda att bygga upp Jerusalems murar och Guds stad. Om någon försökte hindra arbetet skulle han straffas på detta skoningslösa sätt; en bjälke skulle brytas ut ur hans hus, och på den skulle han hängas upp.

När det sedan gått 500 år, då vet vi att det var just det straffet som Jesus drabbades av. Jesus kom till Guds hus. Han kom till judarna, han kom till judarnas äldste och Jesus var fruktansvärd när det

gällde att lägga hinder i vägen för arbetet. Han gjorde inget annat. Hos judarna och deras stad och deras land, i helgedomen, pågick ett ständigt arbete. Men under århundradenas gång hade saker och ting förändrats i själva helgedomen, i arbetet. Helt andra värderingar hade kommit att göra sig gällande, helt andra sätt och mått, helt andra ting hade smugit sig in. Det judarna sysslade med när Jesus kom, det arbete de var engagerade i, det tempel de byggde, var faktiskt inget annat än ett stort exempel på motstånd, ett motståndsblock mot den helige Ande.

Nu kommer Jesus och är själv den store motståndaren, den som lägger hinder i vägen för arbetet. Han drabbas, både profetiskt då konungen sa dessa ord, och genom att hängas upp, fästas på bjälken. Det som gällde 500 år tidigare hade samma yttre form. Judarnas förfäder, deras stad, deras tempel. På den tiden var det rent, det var värdigt, det fanns gudsfruktan, där fanns ödmjukhet, där fanns Guds Ande och Gud hjälpte.

Men när Jesus kom, hade hela denna form, judarna som var där, staden som var där och templet som stod där, fått ett helt nytt innehåll, helt andra värderingar och synsätt, en helt annan ideologi. En helt annan ande hade smugit sig in som allt mer och mer fräckt gjort anspråk på att stå i centrum och dirigera. Nu kom Jesus och blev den som hindrade arbetet ära vare Gud! Vilket härligt välsignat hinder! När han på det sättet gick in på helgedomens område och man skockades omkring honom och ställde frågor för att fälla honom, för att snärja honom, då var Gud med honom! Och därför har vi också, ära vare Gud, en underbar hjälp och vägledning genom de svar han där levererade och som vi kan läsa i Matteus evangelium. Han lade verkligen hinder i vägen för deras aktivitet, han lade verkligen hinder i vägen för deras verksamhet, och detta stod de inte ut med.

Här har vi någonting av vad man måste vara beredd på när man kommer till Guds hus. Om vi kommer till Guds hus och möter motstånd, vad beror det då på? Om du och jag är andefyllda personer, naturligtvis möter vi motstånd då. Eller kan det möjligen vara så att vi är inte riktigt så andefyllda, men köttsliga, och

möter ett motstånd som Jesus själv och hans evangelium presenterar. Då får vi se upp! Köttsligt sinnade människor borde möta ett motstånd från Jesus, då de kommer till hans församling. Är det ett sådant motstånd vi möter, då måste vi pröva oss, så vi inte forcerar någonting då Gud vill tala till oss och väcka oss. Vi är kallade att vara hans efterföljare, att inte dra oss undan när det drar ihop sig till förföljelse och motstånd som kan leda till att inte bara vår Mästare utan även vi själva hängs upp på bjälken. Att dela hans kors är inte bara att sjunga och spela så det låter vackert, utan att det verkligen känns och erfars i hela vår varelse.

Jesus kom. Det var 500 år efter tempelbygget. Alla former fanns kvar, men Anden var helt annorlunda. Vi ser idag många former, man har formulerat den kristna teologin, man har formerat och förmerat de kristna kyrkorna, katedralerna, gudstjänstlokaler, seminarierna, institutionerna i vårt land och i andra länder. Både formerat, formulerat och förmerat väldigt mycket som man kallar kristendom. Formerna står där, men vad är det för ande, vad är det för ideologi? Jesus talar om surdeg, det finns en skillnad här, när det gällde den dom Jesus uttalade i sin tid, när han kom som människa.

I Uppenbarelseboken möter vi ett vredesvin. Av hennes otukts vredes vin har alla folk druckit... Vem är detta, vem är hon? Det står om en praktfull gestalt, ifråga om färger, ifråga om prydnader... det står också om en kalk, en gyllene kalk. Vilken form! Men glöm inte bort dess innehåll. Den är full av styggelser och av hennes otukts orenlighet. Man kan inte genom de allra bästa eller mest praktfulla former dölja verkligheten, när verkligheten är sådan.

Många utlovar väckelse och man talar om att det ska komma stora väckelser. När dessa stora väckelser kommer, vad ska vi då göra för att vara Jesu trogna efterföljare? Stora väckelser ska komma i vårt land! Många hundratusen ska bli frälsta, om inte rent av miljontal!

Men då det presenteras på det sättet undrar jag: För att vara en trogen Jesu efterföljare, så undrar jag om man inte

"I dömen efter köttet; jag dömer ingen. Och om jag än dömer, så är min dom en rätt dom, ty jag är därvid icke ensam, utan med mig är han som har sänt mig..."

just måste vara en som lägger hinder i vägen i arbetet, kastar grus i maskineriet, står för honom, står för hans kors. När massorna mobiliserar för än det ena och än det andra och vi ser att det mynnar ut i en världsvid mobilisering omkring Jerusalem, mot just det som man menar sig sträva efter.

Tiden är inne att domen ska begynna på Guds hus. När detta sker då måste vi också vara där och fråga efter vad Gud egentligen vill genom det han har visat oss. Vad har han talat till oss om, vad har han uppenbarat för oss? När gudsmannen kom till Eli var detta det avgörande: *Har jag icke uppenbarat för din faders hus när ni var i Egypten...* Det var det som var det avgörande, också när det gällde Salomo. Gud hade två gånger uppenbarat sig för honom, och det är absolut det som är avgörande när vi läser i första Petrus brev: *"Tiden är inne att domen ska begynna..."* Han har uppenbarat sig. Det står i Hebréerbrevet om dem till vilka ljuset en gång har kommit och som har fått del av den tillkommande tidsålderns krafter. De som fått del av den helige Ande, men ändå avfallit dem är det omöjligt att återföra till ny bättring.

Ljuset, kunskapen, uppenbarelsen. Det gäller att det inte faller i glömska, att inte vända sig ifrån det som Gud en gång har sagt, en gång har talat och en gång också på det sättet har uppenbarat. Han talar till oss. På vilket sätt kan vi förhålla oss trogna till det han talat till oss, när vi möter svårigheter och motstånd, när vi möter trånga villkor, och när det blir trångt. Då gäller det att inte glömma det han har talat, inte glömma det han en gång uppenbarat.

Till slut läser vi ur Johannes evangelium:

-Åter talade Jesus till dem och sade: "Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus."

-Då sade fariséerna till honom: "Du vittnar om dig själv; ditt vittnesbörd gäller icke." Jesus svarade och sade till dem: "Om jag än vittnar om mig själv, så gäller dock mitt vittnesbörd, ty jag vet varifrån jag har kommit, och vart jag går; men I veten icke varifrån jag kommer, eller vart jag går. I dömen efter köttet; jag dömer ingen. Och om jag än dömer, så är min dom en rätt dom, ty jag är därvid icke ensam, utan med mig är han som har sänt mig."

-I eder lag är ju ock skrivet att vad två människor vittna, det gäller såsom sant. Här är nu jag som vittnar om mig; om mig vittnar också Fadern, som har sänt mig." (Joh 8: 12-18) ■

Jag tänker på hur det var bland de första kristna. Det finns en mönsterbild att följa och vi har fått mycket undervisning om det här i församlingen.

Så här var det ungefär: Det fanns ett land långt borta som Gud tog sig an på ett speciellt sätt för att visa sin nåd, barmhärtighet och visdom. Men människorna ville inte följa honom, fastän de sett hans under många gånger. Då sände Gud sin son dit. Han kom till sitt eget, och de tog inte emot honom. Men de som tog emot honom fick bli hans barn.

Så är det också för oss idag. Det var redan förutbestämt av Gud att han skulle frälsa. Han hade en frälsningsplan för mänskligheten. Jesus kom och gav sitt liv för oss på korset. Han fick gå korsvägen. Det är svårt för oss att förstå varför Gud tog en sådan utväg. Vi var alla syndare och hade vänt honom ryggen. Vi kunde faktiskt inte göra något åt vår egen situation, men Gud hade lösningen för oss. Han skickade Jesus. Han som var syndfri dog för oss. Därför att han var syndfri, uppstod han också från de döda och han kan frälsa alla som kommer till honom och tror på honom.

Kan ni tänka er hur det var att vara lärjunge på den tiden? Jesus vandrade omkring, och så kallade han ut människor som lämnade allt de höll på med. Vi har läst om tolv lärjungar, men vi vet att det var flera. De fick under drygt tre år se hur Jesus gjorde under; helbrägdörelser och brödundret har vi läst om. Han stillade stormen och gjorde alla möjliga fantastiska saker. Han hade pratat med lärjungarna om att han skulle gå hem till Fadern och bereda plats åt dem, och han skulle sända den helige Ande till dem istället, som skulle leda och hjälpa dem. Ändå var det säkert en ganska stor överraskning för dem när det här dånet kom på första pingstdagen. Då var de alla församlade, står det i början av Apostlagärningarna.

Tänk, de var församlade i Övre salen och bad. Jesus hade sagt att de skulle vänta och bida. Ibland kommer en sådan period i vårt liv, att vi måste stanna, bedja och vänta på att Gud ska leda oss och ge oss kraft. Det står i vår svenska bibel att de samlades där de *plägade* komma tillsammans i Övre salen. I spanska bibeln står det faktiskt där de *bodde*! De behövde varandra. Det var förföljelse, och man hade dödat deras Mästare, och det var

väldigt svårt för alla att tro att han hade uppstått. Men Jesus var så god och nådig, så att han lät Tomas tvivlaren få ett speciellt tecken. Lärjungarna fick sedan se hur Jesus lyftes upp i skyn. Han hade sagt att han skulle komma tillbaka och hämta dem till sig. Fantastiskt! Så kom det här dånet på pingstdagen, då de alla var där. Det var också en massa andra människor samlade. Det som skedde var inte bara ett naturfenomen. På samma gång som lärjungarna var förberedda för detta – de hade ju fått undervisning av Jesus – så var det väldigt omvälvande. På ett sätt var det en överraskning ändå. Men det blev inte bara ett då. Det innebar något väldigt konkret när lärjungarna började tala många olika språk så alla människor som var samlade i världsstaden kunde förstå evangelium på sitt eget språk. Det var ju otroligt. Vilken evangelisation! Tre tusen blev frälsta den dagen!

Så fortsätter berättelsen. Jag har speciellt tänkt på just det avsnittet, för det har betytt otroligt mycket för mig, men jag ville beskriva bakgrunden först. Apostlagärningarnas andra kapitel har att göra med vad jag fått uppleva här i församlingen och den undervisning som vi fått.

Speciellt 1977 då vi började med Pilgrimsskolan i församlingen hade **Arne Imsen** en undervisning som jag aldrig glömmet. Det var utifrån Apostlagärningarna, de olika delarna där som beskriver det urkristna församlingslivet. Allt detta måste höra ihop och komma i rätt ordning. Arne ritade på tavlan och beskrev hur det annars går snett. Vi vet att det finns otroligt många olika rörelser, kyrkor och politiska rörelser som inspirerats delvis ifrån det urkristna församlingslivet. Det är ju gott, det är ju lösningen för människan. Men man vill inte ha hela modellen, utan man har tagit vissa bitar.

Det första var *kraften* som kom från himlen. Jesu lärjungar hade fått löfte om det och bett om det. Så får vi också göra. Så kom nu pingstundret, och allt som hände då. Så fick de *undervisning*. Det var också viktigt. Annars kan man flumma iväg på allt möjligt konstigt. Arne Imsen ritade på tavlan om spiritism och alla möjliga olika saker det kunde leda till om man inte hade undervisning. Men så finns sådana som bara vill ha undervisning; det teologiska, teoretiska, intellektuella. Då hamnade man i ett

Det Gud berett för oss

Agneta Orellana

dike med andra konsekvenser. Så blev det ett resultat av allt detta som hörde till allt vad Gud hade gjort. De första kristna behövde faktiskt hålla ihop. De behövde varandra.

Egentligen skulle jag inte behöva säga något annat än bara ordet *maranata*. För Jesus kommer snart tillbaka. Då måste man bereda sig och lämna allt som är till hinder. Det blev så för dessa lärjungar. De hade det ju så svårt. Deras Mästare hade blivit dödad, han hade uppstått från de döda och sedan farit upp till himmelen. Det var nog inte många som förstod allt detta. De fick hålla ihop och var tvungna att hjälpa varandra. Fler människor kom till tro, en del hade behov, och andra lämnade vad de ägde så att det blev en utjämning. Det här har exempelvis Marxismen och andra politiska riktningar tagit som sin modell. Men bara den sociala biten. Det är ju så fint. Men man kan inte klara av att praktisera en sådan utjämning materiellt, om man inte har de andra bitarna. Då blir det av tvång och inte av kärlek. Då blir det helt fel.

I den urkristna församlingen började man stötta och hjälpa varandra. Hur är

det i dagens samhälle? Ja, vi vet att det finns många som lever ensamma här i Sverige också. De är skilda, ensamstående, de har sociala problem av olika slag. Man kan ha problem vare sig man har hög eller låg ställning, det beror ju inte av det. Gud vet att vi behöver det urkristna församlingslivet. Vi behöver varandra. Vi har olika gåvor som vi kan hjälpa och stötta varandra med. Han har sett till att det är så. Vi är olika, men kompletterar varandra. Det är Gud som har tagit ut oss och gett olika tjänster och gåvor i församlingen för att det här ska fungera. Vi får bedja och komma in i det han gav oss, det som också finns beskrivet i Apostlagärningarna.

Det finns fyra stöttepelare: *Brödsbrytelsen*, då vi får förkunna hans död till dess att han kommer. *Undervisningen* – tack och lov för dem som undervisar i församlingen! Och så *gemenskapen*. De första kristna behövde komma samman dagligen för att bli bevarade. Och leva så nära varandra som möjligt. Det finns ingen mall för hur vi ska bo. Det får bli som hjärtat och Gud leder. Att man får

bryta upp från detta destruktiva och ge sig till Jesus, ge sitt liv, ge sig själv. På det sättet dör vi bort från världen och oss själva. Det manifesteras i dopet, där vi får begrava det gamla livet och bekänna att vi vill följa Jesus. Och så har vi *bönerna*. Det är så fantastiskt med bönen. Den är ju den kristnes andning. Vi måste andas för att leva. Vi måste också ha mat – Guds Ord, den andliga födan. Ut ifrån församlingen sänder så Gud människor till olika missionsuppdrag på olika platser.

Det här är vad Gud berett för oss. Vi är inte utlämnade till krafterna i världen, det finns en framkomlig väg. Men då måste vi följa den. Det handlar om att ta steg för steg. Vi behöver inte göra allt på en gång, men Gud leder oss och förser oss med vad vi behöver och visar oss sin väg om vi är ärliga, söker honom i bön. Ibland kan det vara hårt och verka svårt. Men då får man också bedja att Gud verkar vilja och gärning så att jag verkligen vill anamma Guds vilja med mitt liv, så att jag kan gå in under Guds vilja. Då blir det underbart och frid i ens inre. Då är man i Guds vilja, och då blir det seger. ■

”Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna...” (Apg 2:42)

Möten från temadagar om församlingens identitet:

- 2007-05-04, 18.00 *Inledningsmöte.* Tage Johansson, Hans Lindelöw och Robin Widén medverkar
- 2007-05-05, 12.00 *Bibelstudium.* Hans Lindelöw
- 2007-05-05, 15.00 *Bibelstudium.* Tage Johansson
- 2007-05-05, 18.00 *Vittnesbördsmöte.* Robin Widén leder
- 2007-05-06, 11.00 Tage Johansson förkunnar Guds ord
- 2007-05-06, 15.00 *Bibelstudium.* Hans Lindelöw och Robin Widén
- 2007-05-06, 18.00 *Väckelsemöte.* Robin Widén leder

Välkommen till möten hos Maranataförsamlingen!

Månd-fred 12	Bön & bibelläsning
Tisd 12 & 19	Bibelstudium
Torsd 19	Bön & bibelläsning
Lörd 18	Troendemöte
Sönd 11	Ordets förkunnelse
Sönd 18	Väckelsemöte

DIREKTSÄNDNINGAR ÖVER INTERNET!

Bibelstudier, väckelsemöten och förkunnelse hos Maranata i Stockholm, sänds live över internet!

www.maranata.se

(Mötena lagras också för nedladdning)

För ytterligare information, se hemsidan, Dagens Nyheters predikoturer och kontaktrutan till höger.

Menigheten Pilgrimsfolket i Norge

Direktsända möten över internet!

Tider:

Onsd 19.30 Bibelstudium
Sönd 18.00 Väckelsemöte

Video: www.pilgrimsfolket.no/video.html

Ljud: www.pilgrimsfolket.no/audio.html

Besöksadress: Fredensborgvn. 24F, Oslo

**Sång
Vittnesbörd
Förkunnelse
Bön**

Väckelsemöten i Oslo Sentrum 5 - 9 september 2007

Ons - lör 19⁰⁰ ● Sön 15⁰⁰ & 18⁰⁰

Pilgrimsfolket i Norge inbjuder till tältmöten.
Vittnen från Norge & Sverige medverkar.

Plats: Youngstorget, Oslo Sentrum

Tel: (+47) 63 96 12 20

Web: www.pilgrimsfolket.no

NY BOK på BMC-förlag

RÄTTFÄRDIGHET FRÅN GUD!

En samling bibelstudier av Arne Imsen

Dessa bibelstudier ur Romarbrevet hölls under 1970-talet, en mycket dynamisk tid i Maranataförsamlingens historia. Det är inte en dogmatisk skrift, men en undervisning om den grund som den kristna församlingen står på. Om den stora utmaning som ligger i bekännelsen: "Jesus är Herre!"

Ur boken: »Då Paulus förkunnade att Jesus är Herre, då utmanade han hela den hel-lenistiska världen med dess filosofi. Och vidare; han utmanade hela det romerska väldet. Men inte nog med det. Han nöjde sig inte med att säga att Jesus är Herre, utan han sa "Jesus Kristus" och därigenom utmanade han också samtidigt hela judendomen.»

170 sidor, häftad • 59:-

Rättfärdighet från Gud!

"Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen där, av tro till tro; så är också skrivet: 'Den rättfärdige skall leva av tro.'"

**BESTÄLL
IDAG!**

MÅNADENS CD

Undervisning, sång & vittnesbörd!

Varje månad sänder Maranataförsamlingen ut en CD med ett möte eller radio-program från den gångna månaden.

Välkommen att beställa!

Endast 240:-/år

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter, Bällstav. 100, Bromma, Stockholm.
(Kommunala färdmedel: Buss 112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34, 161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

**OBS! Alla priser är
exklusive porto.**

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00

Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet:

www.maranata.se (Stockholms tider)

Missionshotellet!

Budget 375:- (inkl. frukost)

Enkel 565:- (inkl. frukost)

Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
440:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Böcker, musik m.m.

Listor över böcker, musik, mötesinspelningar m.m. finner du på vår hemsida, under fliken BMC-förlag.

MARANATAFÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM INBJUDER TILL

SOMMAR- KONFERENS

21 - 29 juli 2007

Inledningsmöte: 21 juli, kl 19.00

"Tro verksam genom kärlek"

Årets tema påminner om nödvändigheten av att *bevara Andens enhet genom fridens band: en Herre, en tro, ett dop, en Gud som är allas Fader.*

Under konferensens nio dagar kommer inte att bjudas på vare sig underhållning eller förströelse. Samlingen är kring Guds ord och det gemensamma uppdraget: *Att göra Jesus känd för världen!* Tiden hastar och missionsbefallningen är snart fullbordad. Avsatt tid för en angelägen vecka med inriktningen att bli skickliggjord i tjänsten och fylld av den helige Ande som proklamerar ett sant maranatabudskap: *Jesus kommer!*

Medverkande:

Församlingens äldstebröder: Hans Lindelöw, Tage Johansson, Robin Widén. Från Dominikanska Republiken: Berno Vidén.

Inbjudna talare: Jan Egil Hafsahl, Stig och Åse Andreasson, Michael Hafsahl, Kjell Roos, Paulus Eliasson.

Undervisning: 11.00 & 15.00

Väckelsemöte i tältet: 19.00

Plats: Maranataförsamlingen i Stockholm
Bällstavägen 100, Bromma.
Mellan Solvalla travbana och Bromma flygplats.

Anmälan och mer info:
Postadress: Box 201 34, 161 02 Bromma
Tel: 08-98 56 83 • **E-post:** info@maranata.se

Tältmöten i Rålambshovsparken!

9 - 12 augusti 2007

*Väckelsekampanj med möten
varje kväll, kl. 19.00*

Plats: Rålambshovsparken, Stockholm.

